

ΤΑΡΓΚΑ

Το **Μποϊντο** **Ζηλνινοπουλο**

4



Ο Φύλακας
τῶν
θησαυρῶν

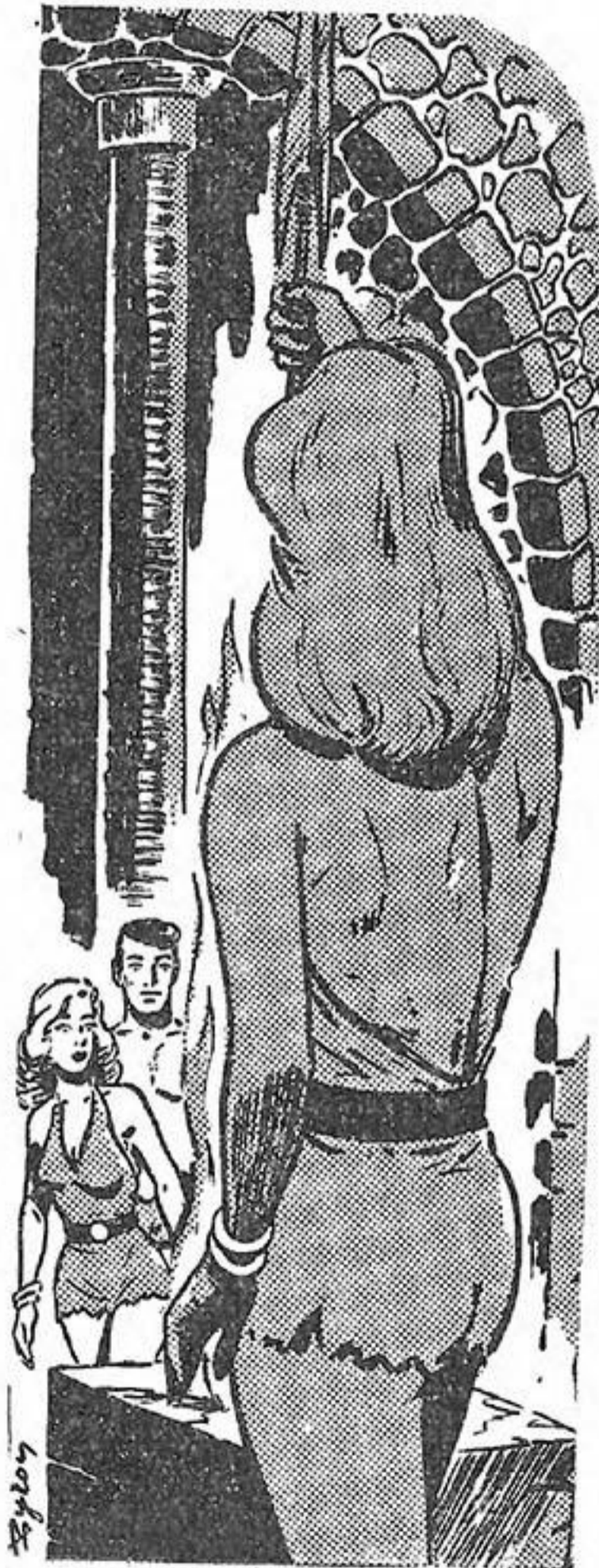
ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ

ΗΡΟΙΚΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ

Ένα τρομερό μυστήριο, ένα αλλόκοτο αίνιγμα, από το μακρινό παρελθόν της παιδικής ηλικίας της Μαλόα, έρχεται για να ρίξει τον Τάργκα, τη Μαλόα και τον Άτσίδα σε περιπέτειες!



ΚΕΦ. 1. "Όπου ο Άτσίδας τρώει για... είκοσι και κινδυνεύει να... φαγωθή κι' ο ίδιος!".

Κρυμμένος από πολλήν ώρα, ανάμεσα στις πυκνές καταπράσινες φυλλωσιές ενός πελώριου βαοβά (*), ο τεράστιος βόας διατηρεί μιάν ύπουλη ακινησία. Είναι νηστικός ένα ολόκληρο δεκαήμερο και τὰ παγερά μάτια του, γεμάτα απληστία, παρακολουθούν άγρυπνα τὸ πλάσμα που κινείται στη ρίζα τοῦ βαοβά, χωρίς να μαντεύη τὸν φοβερό κίνδυνο που κρέμεται μερικὰ μέτρα πάνω ἀπὸ τὴ χοντρή κεφάλαι του.

Τώρα ὁ βόας ξεδιπλώνει ἀργὰ τις πανίσχυρες «κουλούρες» του.

Ἡ οὐρά του μένει τυλιγμένη σ' ένα ψηλὸ κλαδί, μὰ τὸ τριγωνικὸ κι' ἀποκρουστικὸ κεφάλαι του γλιστράει γοργὰ και ἀθόρυβα πρὸς τὰ κάτω.

Γιὰ μιὰ στιγμή σταματάει, κάνει μερικὲς ρυθμικὲς κινή-

(*) Τὸ βαοβά εἶναι, ὡς γνωστόν, τὸ πιὸ μεγάλο δέντρο τῆς παρθένας ζούγκλας. Γιὰ νὰ λάβετε μιάν ιδέα τοῦ μεγέθους του, φαντασθῆτε ὅτι, πολλὲς φορές, πέντε ἄντρες, πιασμένοι χέρι - χέρι, δὲν φτάνουν ν' ἀγκαλιάσουν τὸν κορμό του!

σεις καὶ φαίνεται ἕτοιμος νὰ ἐπιτεθῆ, ἀλλὰ, ξαφνικά, ἀνακόπτει τὴν ὀρμή του.

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ βρίσκεται στὴ ρίζα τοῦ δέντρου, χωρὶς βέβαια νὰ ξέρη πόσο τρομερὸ κίνδυνο διατρέχει, ἀπομακρύνεται μερικὰ βήματα καὶ φωνάζει σ' ἓνα ὄμορφο ξανθὸ κορίτσι, ποὺ στέκεται πιὸ πέρα :

— Κύριος Μαλόα, ἐγκὼ ὄκι φτάνει κόψη - κόψη φρούτος! Ἐγκὼ στήση σκαλωσιά, ἀνέβη ψηλός, κόψη - κόψη φρούτος, φάη κύριος Μαλόα!

Ἀμέσως, ὁ Ἀτσιδάς — γιὰ τὴν αὐτὸς εἶναι τὸ πλάσμα ποὺ καρδοκεῖ ὁ βόας — φέρνει στὰ παχειὰ χεῖλια του τὸ φυσοκάλαμό του, ἀπὸ τὴν... ἀνάποδη, καὶ φυσάει. Ἐτσι, δὲν ἐξακοντίζεται βέλος, ἀλλ' ἀκούγεται ἓνα σφύριγμα δυνατὸ κι' ἀλλόκοτο.

Σὲ λίγο, ἀντηχεῖ κάπου πολὺ κοντὰ ἓνα βαρὺ ποδοβολητό. Τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων λυγίζουν καὶ σπάζουν καθὼς περνάει ἀνάμεσά τους τὸ τεράστιο σῶμα ἐνὸς ἐλέφαντα καὶ ὁ Ζοῦμπο, ὁ νέος σύντροφος τῶν τριῶν ἡρώων μας, κάνει τὴν μεγαλοπρεπὴ ἐμφάνισί του.

Ὁ Ἀτσιδάς πανηγυρίζει :

— Ἐτοιμος τό... σκαλωσιά! Ἀτσίντα, σκαρφαλώσει ἐπάνω Τζοῦμπο, κόψη - κόψη φρούτος!

Ὁ ἔξυπνος ἐλέφαντας μαντεύει ἀμέσως τὴν ἐπιθυμία τοῦ Νένου. Τεντώνει τὴν προβοσκίδα του, τὴ λυγίζει στὴν ἄκρη, τὴν κάνει σὰν... κάθισμα

καὶ τὴν προτείνει στὸν Ἀτσιδά.

Ὁ Νέγρος κάθεται, χαμογελῶντας σὰν συναχωμένος γέρικος γορίλλας!

Καὶ ὁ Ζοῦμπο (*) μὲ μιὰ κίνησι μαλακιά καὶ ἄνετη, τὸν σηκώνει σὰν πούπουλο καὶ τὸν ρίχνει ἀπάνω στὴν ράχη του!

Ἀπὸ ἐκεῖ, ὁ Ἀτσιδάς φθάνει νὰ κόψη μ' εὐκολία τοὺς ἄγριους, ἀλλὰ εὐχυμούς καὶ δαλεχτοὺς καρποὺς τῶν δέντρων καὶ τῶν ἀναρριχητικῶν τῆς ζούγκλας.

Κάτω, ἡ Μαλόα περιμένει νὰ τῆς πετάξῃ ὁ Ἀτσιδάς μερικὰ φρούτα, γιὰ νὰ χορτάσῃ τὴν πείνα της, ὥσπου νὰ φανῇ ὁ Τάργκα, φέρνοντας τὸ νόστιμο κρέας κανενὸς ζαρκαδιοῦ ἢ τὴν τρυφερὴ σάρκα κάποιου ἄγριου πουλιοῦ.

Ὁρθιος ὁ Ἀτσιδάς, ἐπάνω στὴ ράχη τοῦ ἐλέφαντα, ἀπλώνει τὶς χεροῦκλες του, διαλέγει ἓνα πελώριο ἀγριοροδάκινο, τὸ κόβει, ἐτοιμάζεται νὰ τὸ πετάξῃ στὴ Μαλόα, μὰ συγκρατιέται, τὸ κυττάζει μὲ βουλιμία, ξερογλείφεται καί, τέλος, τό... χώνει βιαστικὰ στο πελώριο στόμα του, δικαιολογούμενος φωναχτά :

— Ροντάκινος τοῦτος... ἄγκουος! Βλάψει ἓσένα κύριος Μαλόα. Ἐσὺ ὄκι πρέπει φάει αὐτό!

Τὸ καταβροχθίζει, ἐνῶ οἱ χειλάρες του πλαταγίζουν σὰν... πατσές, ποὺ τὶς χτυποῦν

(*) Περισσότερες λεπτομέρειες γιὰ τὸν Ζοῦμπο θὰ βρῆτε στὸ προηγούμενο τεύχος, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο : «Ζοῦμπο, ὁ ἱερός Ἐλέφαντας».

ἐπάνω σὲ μάρμαρο!

Συγχρόνως τὰ χέρια του, χωμένα ανάμεσα στὰ κλαδία, παραμερίζουν φύλλα, ψάχνουν, χουφτιάζουν ἕναν καινούργιο καρπὸ καὶ τὸν κόβουν.

Ὁ Ἀτσίδας τοῦ ρίχνει μιὰ γρήγορη... ἐξεταστικὴ ματιά.

Ἐπειτα, φωνάζει κουνώντας τὴν κεφάλαια του :

— Ὄκι! Ὄκι! Ντς! Ντς!

Ὁκι κάνει φάει αὐτὸ κύριος Μαλόα! Αὐτό... παραγκινώμένος! Ἐγκὼ πετάξῃ αὐτὸ φρούτος!

Καὶ τὸν πετάει στό... στόμα του!

Ἡ ἴδια ἱστορία ξαναγίνεται καὶ μ' ἕνα τρίτο καὶ μ' ἕνα τέταρτο ἀγριοροδάκινο.

— Ὄκι!, φωνάζει κάθε φορά ὁ Ἀτσίδας. Αὐτό... σάπιος! Ἐγκὼ πετάξῃ αὐτό!

Καὶ τὸ πετάει πάντα στὸ ὀρθάνοιχτο χαῶδες... στόμα του!

Στὸ τέλος ἀποφασίζει νὰ δικαιολογηθῇ... μιὰ γιὰ πάντα, γιὰ ὅλα τ' ἀγριοροδάκινα τοῦ δέντρου καὶ φωνάζει κουτοπόνηρά :

— Ὄλος ροντάκινος ὄκι καλός, κύριος Μαλόα! Ὄλος... σάπιος, ὄλος... ἄγκουρος! Ἐγκὼ... πετάξῃ ὄλος ροντάκινος!

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ κι' ὕστερα ἡ φωνὴ του δὲν ξανακούγεται. Τὰ χέρια του δουλεύουν γοργά, ἀνεβοκατεβαίνουν σὰν ἔμβολα ἠχανῆς, κόβουν φρούτα, τὰ ρίχνουν στὸ στόμα του, ξανακόβουν... τὰ ξαναρρίχνουν... καὶ δὲν ἀκούγεται πιά, παρὰ ἕνας παράξε-

νος ἦχος, σὰν νὰ πίνουν νερὸ ἕνα κοπάδι βουβάλια!

Ὁ Ἀτσίδας καταβροχθίζει τ' ἀγριοροδάκινα ρουφώντας τὸν γλυκὸ χυμὸ τους καὶ κάθε τόσο διακόπτει, γιὰ νὰ κάνῃ :

— Φτοῦ!

Καὶ κάθε φορά πού κάνει «φτοῦ!», ἕνα κουκούτσι ἐξακοντίζεται μὲ ὀρμὴ ἀπὸ τὶς χειλάρες του!

Ἡ Μαλόα, πού περιμένει ἀπὸ κάτω φρούτα, δέχεται μόνο μιὰ βροχὴ ἀπὸ... κουκούτσια. Ἀνοίγει τὰ χεῖλη της γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἀλλὰ μένει μὲ τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο.

Τὰ μάτια της γουρλώνουν καὶ γεμίζουν τρόμο. Μιὰ βραχνὴ φωνὴ ξεφεύγει ἀπ' τὸ λαρυγκι της :

— Ἀτσίδα, πρόσεχε! Ἀτσίδα! Ὁ βόας!

Ὁ Νέγρος δὲν καταλαβαίνει ἀκόμα τὸν φοβερὸ κίνδυνο πού διατρέχει. Ὅλη ἡ σκέψι του, ὅλο τὸ εἶναι του εἶναι δοσμένα στὰ φρούτα καὶ στὸ ἀχόρταγο στομάχι του!

Ὁ τεράστιος βόας, πού τὸν παρακολουθεῖ ἀπὸ τόσην ὥρα, ἔχει τώρα ξεδιπλωθῇ καὶ τὸ μακρὸ κορμί του, σὰν ἕνας πελώριος σάρκινος κλάδος, ἔχει γεφυρώσει τὸ βαοβάβ μὲ τὴν ἀγριοροδακινιά!

Τὸ ἀποκρουστικὸ κεφάλαια του κατεβαίνει γοργὰ πρὸς τὸν Ἀτσίδα, ἀναδεύεται μὲ τρομερὴ εὐλυγισία καὶ κινεῖται γιὰ νὰ σχηματίσῃ τὶς πελώριες «κουλούρες», μέσα στὶς ὁποῖες θὰ πολτοποιηθῇ σὲ λίγα δευτερόλεπτα τὸ κορμὶ τοῦ Νέγρου!

Ἡ λεία φαίνεται πιά τόσο σίγουρη, ὥστε ὁ βόας ἀφίνει ἕνα προκαταβολικὸ σφύριγμα θριάμβου. Ὁ Ἀτσίδα, ἀφωσιωμένος στὸ φαί, τὸ ἀκούει αὐτὸ τὸ σφύριγμα, μὰ δὲν τοῦ δίνει σημασία.

Μὲ τὴ χερούκλα του σπρώχνει τὸ κορμὶ τοῦ βόα, ποὺ ἔτυχε νὰ μπῆ μπροστὰ σ' ἕνα ὀρεχτικὸ ροδάκινο. Καὶ γρυλλίζει :

— Αὐτό, ὠραῖος ροντάκινος! Ἀτσίντα, κόψη αὐτὸ ροντάκινος!

Αὐτὸ ποὺ ἐπακολουθεῖ τὴν ἐπόμενη στιγμή εἶναι τρομα-



Ἐνας ἀλλόκοτος γίγαντας κάνει τὴν ἐμφάνισί του πάνω σ' ἕνα ρινόκερω!

κτικὸ καὶ καταπληκτικὸ.

Ὁ βόας πραγματοποιεῖ τὴν ἐφόρμησί του!

Τὸ πελώριο κορμὶ του ἐκτινάσσεται μὲ ταχύτητα σαΐτας, διαγράφει στὸν ἀέρα μερικοὺς φριχτοὺς καὶ ἀσύλληπτους ἐλιγμοὺς καὶ βρίσκεται τυλιγμένο, σὰν ἕνα τερατώδες σάρκινο ἐλατήριο γύρω ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ Ἀτσίδα!

Ὁ χοντρὸς Νέγρος ἀποσπᾶται ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ ἐλέφαντα καὶ βρίσκεται στὸν ἀέρα, κρατῶντας ἀκόμα στὸ ὀξίό του χέρι ἕνα ροδάκινο!

Τότε μόνο καταλαβαίνει τὴν τρομερὴν θέσι.

Πρῶτη του δουλειὰ εἶναι νὰ χώση γρήγορα - γρήγορα τὸ ροδάκινο στό... στόμα του κι' ἀμέσως ἔπειτα μιὰ κραυγὴ φρίκης ξεπηδάει ἀπὸ τὸ λάρυγγι του!

Ἡ Μαλόα τὸν κυττάζει μὲ τρόμο, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ τοῦ δώσῃ καμμιά βοήθεια. Ὁ ἀκατανίκητος βόας τὸν ἀνυψώνει πρὸς τὰ πανύψηλα κλαδιὰ τῶν δέντρων τῆς ζούγκλας, ποὺ οἱ κορφές τους λές κι' ἀγγίζουν τὸν οὐρανό!

Ἰοιὰ δύναμι εἶναι ἱκανὴ ν' ἀναχαιτίσῃ καὶ νὰ τραθήξῃ πρὸς τὰ κάτω τὸ πανίσχυρο μυῶδες κορμὶ ἑνὸς βόα, ποὺ φτάνει σὲ μᾶκρος τὰ 10 μέτρα;

ΚΕΦ. 2. Ὁπου ὁ Ζοῦμπο καὶ ὁ Τάργκα, τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, ἀγωνίζονται γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ Ἀτσίδα!

○ Ζοῦμπο, ὁ ἱερὸς ἐλέφαντας, ποὺ ἔχει γίνῃ πιά ὁ ἀχώριστος σύντροφός του



Ὁ Ἀτσιδάς κάνει μιὰ βουτιά καὶ ἀρπάζει τὸν ἀγκαθωτὸ γίγαντα ἀπὸ τὸ πόδι!

Τάργκα, τῆς Μαλόα καὶ τοῦ Ἀτσιδά, δὲν ἀργεῖ νὰ καταλάβῃ αὐτὰ ποὺ γίνονται πάνω ἀπὸ τὴ ράχη του.

Στὸ ἄγριο σφύριγμα τοῦ τεράστιου βόα, ἀπαντᾷ μ' ἓνα τρομερὸ φύσημα τῆς προβοσκίδας του, ποὺ ἀντηχεῖ σ' ὀλόκληρη τὴ ζούκλα σὰν ἀντίλαλος σειρήνας!

Τραβιέται γοργὰ δυὸ βήματα πίσω.

Τινάζει πρὸς τ' ἀπάνω τὸ κεφάλι του.

Βλέπει τὸν βόα, ποὺ τραβάει μὲ ἀμείλικτη δύναμι τὸ θῦμα του, βλέπει καὶ τὸν Ἀτσιδά, ποὺ ὑποφέρει ἀπὸ τρομεροὺς πόνους καὶ σπαράζει, καθὼς τὰ κόκκαλά του τρίζουν

κιόλας καὶ κινδυνεύουν νὰ συντριβοῦν.

Ἀμέσως, ἡ πανίσχυρη προφαντα ἐξακοντίζεται πρὸς τὰ ὕψη καὶ ἡ ἄκρη της, σὰν ἀγκίστρι, γαντζώνεται σὲ μιὰ ἀπ' τὶς «κουλοῦρες» τοῦ βόα!

Μιὰ φοβερὴ μονομαχία, μιὰ ἀνατριχιαστικὴ ἀναμέτρηση δυνάμεων, ἀνάμεσα στὰ δυὸ ἰσοχυρότερα θηρία τῆς ζούγκλας, ἐπακολουθεῖ!

Μὲ τρομερὴ δύναμι ἡ προβοσκίδα τοῦ ἐλέφαντα τραβάει τὸ φίδι πρὸς τὰ κάτω, ἐνῶ τὸ χοντρό, σὰν κορμὸς δέντρου, καὶ μυῶδες σῶμα τοῦ βόα, τραβιέται ἀκατανίκητα πρὸς τὰ πάνω!

Δυνατὰ σαλπίσματα τῆς προβοσκίδας καὶ μανιώδη σφυρίγματα τοῦ φιδιοῦ γεμίζουν τὴ ζούγκλα.

Τ' ἄλλα θηρία, παγωμένα ἀπὸ τρόμο, μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν τερατώδη ἀναμέτρηση τῶν δυὸ γιγάντων, τρέπονται σὲ φυγὴ μὲ γρυλλίσματα φόβου.

Ὁ Ἀτσίδα, σφιγμένος πάντα στὶς «κουλοῦρες» τοῦ φιδιοῦ, περνάει στιγμὲς πολὺ δύσκολες.

Ὁ βόας νοιώθει πὼς ὁ ἔλεφαντας, ὁ Ζοῦμπο, εἶναι ἓνας ἀντίπαλος ἀνίκητος κι' ἀποφασίζει νά... ξεμπλέξει ὅπως ὅπως μὲ τὸν Ἀτσίδα, γιὰ νὰ προσπαθήσῃ ἔπειτα νὰ ξεφύγῃ.

Ἀναδεύει τὸν ἀτέλειωτο κορμό του, συσπᾶ τοὺς μυῶνες του κι' ἀπὸ τὰ χεῖλια τοῦ Ἀτσίδα ξεφεύγει ἓνα σπαραχτικὸ οὐρλιαχτὸ πόνου!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούγεται ἀπὸ κάτω, ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ δέντρου, ἡ φωνὴ τῆς Μαλόα :

— Τάργκα! Τάργκα! Ὁ βόας! Πνίγει τὸν Ἀτσίδα!

Ὁ Τάργκα, τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας, ἔχει γυρίσει ἀπὸ τὸ κυνήγι του.

Πάνω στοὺς πελώριους ὤμους του εἶναι ριγμένο ἓνα τρυφερὸ ζαρκάδι κι' ὁ Τάργκα πλησιάζει πολὺ εὐχαρίστημένος. γιὰτὶ ἐξασφάλισε γιὰ τὴ Μαλόα νόστιμη τροφή.

Ξαφνικά, ὅμως, ἀκούει τὴ φωνὴ τῆς.

Στέκεται ἀπότομα, σηκώνει τὸ κεφάλι, βλέπει τὴ φρικιαστικὴ μονομαχία, ποὺ δια-

δραματίζεται πεντακόσια μέτρα πιὸ κάτω, καὶ παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή.

Τὸ πλατὺ στῆθος του φουσκώνει, γίνεται σὰν μιὰ πελώρια θολωτὴ καμπάνα καὶ οἱ μυῶνες του πετιοῦνται πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις, σὰν ρόζοι τεράστιοι καὶ καλοσχηματισμένοι.

Γοργὸς σὰν ἄνεμος πετάει τὸ ζαρκάδι ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ σκαρφαλώνει στὸ πιὸ κοντινὸ δέντρο. Πρέπει νὰ προλάβῃ! Ἡ ζωὴ τοῦ Ἀτσίδα μετριέται τώρα μὲ χιλιοστὰ τοῦ δευτερολέπτου!

Ἀρπάζει τὸ μακρὸ χορτόσχοινο ἐνὸς ἀναρριχητικοῦ φυτοῦ, δοκιμάζει τὴν στερεότητά του κι' ἀμέσως ἐξακοντίζεται στὸν ἀέρα, σὰν βέλος ποὺ ξέφυγε ἀπὸ καλοντεντωμένο τόξο!

Τὸ κομὶ του σχίζει σπαθωτὰ τὸν ἀέρα.

Διαγράφει τὴν κυκλικὴ τροχιά του καὶ βοίσκεται στὴν κορυφὴ ἐνὸς ἄλλου δέντρου, πενήντα μέτρα πιὸ πέρα. Ἀπὸ ἐκεῖ ξαναγίνεται ἡ ἴδια δουλειὰ μὲ ἀστοαπιαία τανύτητα, ἔτσι, ποὺ τὸ μάτι δὲν προφταίνει νὰ παρακολουθήσῃ τὶς κινήσεις του καὶ νομίζει πὼς ὁ Τάργκα ἀπέκτησε, ξαφνικά, φτερὰ καὶ πετάει στὸν ἀέρα!

Ἔτσι, πετώντας, ἐκμηδενίζει τὴν ἀπόστασι.

Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ βόας ἐπιχειρεῖ τὴν τελικὴ τοῦ σύσφιξι, σφυοίζοντας ἀπαίσια, ὁ Τάργκα πέφτει ἐπάνω του σὰν κεραυνός!

Τὸ δεξιό του χέρι, πού εἶναι κιόλας ὑψωμένο, κατεβαίνει ἀδυσώπητα, μὲ ὄρμη!

Τὸ ἀτσάλι τοῦ μαχαιριοῦ ἀστράφτει γιὰ μιὰ στιγμή καί, πέφτοντας, χώνεται στὴν παγερὴ σάρκα τοῦ βόα, στὴ βάσι τοῦ κεφαλιοῦ του, μὲ ἀπίστευτη δύναμι.

Ἀμέσως ὁ καρπὸς τοῦ χεριοῦ τοῦ Τάργκα κινεῖται μ' ἐπιτηδειότητα, συστρέφεται γοργὰ καὶ τὸ τεράστιο τριγωνικὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ πέφτει στὸ χῶμα, κομμένο, σὰν ἕνας καρπός, πού σάπισε στὸ κλαδί του καὶ ξεκολλάει καὶ πέφτει μόνος του!

Οἱ «κουλοῦρες» τοῦ βόα παραλύουν!

Ὁ Ἀτσίδας γλυτώνει ἀπ' τὸ φοβερὸ σφίξιμο, ἀναπνέει, κυττάζει γύρω του καί, βλέποντας πὼς ξεγλίστρησε ἀπ' τοῦ Χάρου τὰ δόντια, κλωτσάει τὸ νεκρὸ φίδι οὐρλιάζοντας :

— Ἐγκὼ κλωτσήση ἐσένα, σκοτώση ἐσένα! Νά!

Ὁ ἄψυχος πιά κι' ἀτελείωτος κορμὸς τοῦ φιδιοῦ, ἔτσι καθὼς σέρνεται ἀπ' τὴν προβοσκίδα τοῦ ἐλέφαντα, ἀποπάται ἀπ' τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρο καὶ πέφτει μὲ πάταγο στὸ χῶμα.

Δίπλα του πηδάει κι' ὁ Τάργκα, ἤρεμος καὶ ψύχραιμος, μὲ τὸ ὄμορφο καὶ ἀνδροπρεπὲς πρόσωπό του χαμογελαστό, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα!

Ἐπάνω στὸ δέντρο ἀκούγονται πάλι κάτι μικροὶ θόρυβοι, σὰν αὐτοὺς πού κάνουν τὰ

βουβάλια πίνοντας νερό. Εἶναι ὁ Ἀτσίδας, πού... καταβροχθίζει ὅσους καρποὺς ἀπόμειναν, δικαιολογούμενος φωναχτά :

— Ἐγκὼ πρέπει φάη! Σφίξε - σφίξε βόας, ἀνοίξει ἐμένα ὄρεξος! Ἐγκὼ ἔχει λιγκούρα!

Ὁ Τάργκα χαμογελάει κι' ἡ πλατεῖα παλάμη τοῦ χεριοῦ του χτυπάει χαϊδευτικὰ τὸ λιπαρὸ δέρμα τοῦ ἱεροῦ ἐλέφαντα.

— Μπράβο, Ζοῦμπο!, τοῦ λέει. Χωρὶς ἐσένα, ὁ φίλος μας ὁ Ἀτσίδας θὰ ἦταν τώρα μακαρίτης!

Τὸ ἔξυπνο μεγαθήριο καταλαβαίνει. Ἀνασηκώνει τὴν προβοσκίδα του, τὴν κουνάει χαρωπὰ στὸν ἀέρα, ἔπειτα τὴν κατεβάζει καί... χαϊδεύει κι' αὐτός, μὲ τὴ σειρά του, τὸν Τάργκα!

ΚΕΦ. 3. Ὁπου ὁ Ἀτσίδας θυμώνει καὶ κηρύσσει τὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν... ἀγκαθιῶν καὶ τῶν... σκαντζόχοιρων!

Ο Ζοῦμπο κινεῖται, κάνει δυὸ βήματα. Ὁ Ἀτσίδας τὸν κυττάζει ἀπὸ τὸ δέντρο, μασουλῶντας καὶ χαμογελῶντας μ' εὐγνωμοσύνη.

Ξαφνικά, ὅμως, τὰ μάτια του γουρλώνουν.

— Τζοῦμπο, φωνάζει, κουτσαίνει! Τζοῦμπο ντὲν μπορεῖ περπατήση ὠραῖος! Τζοῦμπο... ἀνάπηρος πόλεμος!

Στὴν ἀρχὴ ὁ Τάργκα διασκεδάζει.

— Ὁ Ζοῦμπο; τὸν ρωτάει γελαστά,

— Ναί, Τζούμπο... ανάπηρος πόλεμος!

— Μπά; ξανακάνει ο Τάργκα ἀγκαλιάζοντας τὴ Μαλόα. Ἀνάπηρος πολέμου; Τότε νὰ τοῦ δώσουμε... περίπτερο, νὰ πουλάη... τσιγάρα καὶ σοκολάτες!

Ἀπότομα ὅμως σωπαίνει καὶ σοβαρεύεται.

Βλέπει τώρα κι' αὐτὸς πῶς ὁ Ζούμπο κουτσαίνει!

Τί ἔχει συμβῆ τάχα; Μήπως καμμιά ὑπουλη δαγκωματιά τοῦ βόα;

Γεμάτος ἀνησυχία ὁ Τάργκα τρέχει. Τρέχουν μαζί του κι' ἡ Μαλόα κι' ὁ Ἀτσίδας.



Τὸ δρεπάνι τοῦ κακούργου κατεβαίνει γιὰ νὰ θερίσῃ τὸ κεφάλι τῆς Μαλόα!

Ἀνασηκώνουν τὸ δεξιὸ μπρυστινὸ ποδάρι τοῦ Ζούμπο κι' ἀνακαλύπτουν ἓνα τεράστιο ἀγκάθι, σκληρὸ σὰν χαλύβδινο σουβλί, ποὺ χώθηκε στὸ πέλμα τοῦ ἐλέφαντα, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς πάλης του μὲ τὸν βόα.

Ὁ Τάργκα τὸ τραβάει μὲ δύναμι.

Τὸ βγάζει σιγὰ - σιγὰ καὶ τὸ πετάει μακριά. Ὁ ἐλέφαντας ἀνακουφίζεται καὶ δείχνει τὴν εὐχαρίστησί του χαϊδεύοντας καὶ πάλι τὸν Τάργκα μὲ τὴν προβοσκίδα του.

Ὁ Ἀτσίδας ὅμως εἶναι μα-νιασμένος.

Αἰσθάνεται μεγάλη εὐγνωμοσύνη στὸν Ζούμπο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ χωνέψῃ τὸ ἀγκάθι, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ πονέσῃ.

Χυμάει, λοιπόν, ἐναντίον τοῦ... ἀγκαθιοῦ φωνάζοντας :

— Ἐσὺ πονέσει Τζούμπο, ἐγκὼ ἐσένα... πετάνη!

Δαγκώνει τὸ χαλκᾶ τῆς μύτης του, σηκώνει τὴν πλατεῖα ποδάρα του καὶ τὴ ρίχνει μὲ δύναμι, σὰν πλατεῖα μαύρη σουπιά, ἀπάνω στὸ ἀγκάθι, γιὰ νὰ τό... «πετάνη»!

Ἀμέσως, ὅμως, μιὰ κραυγὴ πόνου ξεπηδάει ἀπὸ τὰ στήθια του. Τὸ ἀγκάθι τοῦ ἔχει τρυπήσει τὸ πόδι.

Ὁ Ἀτσίδας καταλαμβάνεται ἀπὸ πανικὸ κι' ἀπὸ πείσμα.

Συμμαζεύεται, συσπειρώνεται, κάνει δυὸ βήματα πίσω καὶ κυττάζει ὑπουλα τὸ ἀγκάθι.

— Ἐσύ, ἀγκάτι, ὄχι ἀγκαπάει Ἀτσίντα!, μурμουρίζει.

Ἐσὺ πονέσει Τζούμπο, ἐσὺ πονέσει Ἀτσίντα!

Γιὰ πρώτη του φορά ὁ παχύσαρκος Νέγρος ἐγκαταλείπει τὴ συνηθισμένη νωθρότητά του καὶ κινεῖται δραστήρια.

Τρέχει πρὸς τὴ σπηλιὰ τοῦ Τάργκα, ἀρπάζει ἓνα βαρὺ ρόπαλο ἀπὸ γρανίτη, ποὺ τὸ χρησιμοποιεῖ καμμιά φορά ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας, ὅταν παλεύει σῶμα πρὸς σῶμα μὲ τὰ θηρία, καὶ ξαναγυρίζει ὀρμητικός.

— Τώρα ἐγκὼ ντεῖξη ἐσένα!, φωνάζει.

Σηκώνει τὸ ρόπαλο καὶ τὸ κατεβάζει μὲ δύναμι πάνω στὸ ἀγκάθι, συντρίβοντάς το.

Ἐπειτα κυττάει δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Βαρυανασαίνει κι' ἔχει καταληφθῆ ἀπὸ μιὰ φοβερὴ λύσσα. Τὸ βλέμμα του περπατᾷ ἀνάμεσα στ' ἀγριόχορτα τῆς ζούγκλας. Καὶ κάθε φορά που φαίνεται ἓνα ἀγκάθι, τὸ χοντρὸ βαρὺ ρόπαλο ἀνεβοκατεβαίνει ἀμείλικτα.

Κι' ἐπειδὴ στὸ ἔδαφος τῆς ζούγκλας φυτρώνουν ἄφθονα ἀγκάθια, ὁ Ἀτσίδαρ βρίσκει ... πολλὴ δουλειά.

Ἰδρώνει καί, κάθε φορά που κατεβάζει τὸ ρόπαλο, ἀγκομαχᾷ κι' οἱ πλαδαρὲς σάρκες του τρεμουλιάζουν καὶ κουνιούνται πέρα - δῶθε.

Ξαφνικὰ γίνεται κάτι ἀπρόοπτο.

Καθὼς βρίσκεται μπροστὰ σ' ἓνα μάτσο ἀπὸ μαύρα γυαλιστερά ἀγκάθια καὶ τὰ χτυπάει μὲ δύναμι, ἀκούει ἓνα γρυλλισμό πόνου καὶ τ' ἀγκά-



Μιὰ πέτρα χτυπάει τὸν Τάργκα στὸ κεφάλι ἀπὸ πίσω!

θια τό... βάζουν στὰ πόδια!

Ὁ Ἀτσίδαρ μένει κατάπληκτος.

Στὴν ἀρχὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἔγινε νά... ζωντανέψουν αὐτὰ τ' ἀγκάθια.

Νομίζει πῶς ἔγινε... θαῦμα καὶ τρομάζει! Σκέπτεται, μάλιστα, νὰ τὸ σκάσῃ, ἀλλ' ἀκούει τὰ γέλια τοῦ Τάργκα καὶ τῆς Μαλόα καὶ σαστίζει.

— Σκαντζόχοιρος εἶναι, Ἀτσίδα!, τοῦ φωνάζει ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας. Γιατί τρομαξες ἔτσι;

— Ναί!, ἐπικυρώνει κι' ἡ

Μαλόα. Ἦταν ἕνας τεράστιος σκαντζόχοιρος!

— Σκαντζόκερο!, φωνάζει μὲ θυμὸ ὁ Νέγρος. Αὐτὸ ἔχωσε ἀγκάτι ποντάρι Τζοῦμπο! Ἐγκὼ πιάση - πιάση σκαντζόκερο, σκοτώση - σκοτώση!

Κι' ἀρχίζει ἕνα τρομερὸ κυνηγητὸ ἀνάμεσα στὴν πυκνὴ κι' ἄγρια βλάστησι.

Μπροστὰ τρέχει πανικόβλητος ὁ σκαντζόχοιρος, ποὺ τὸ μέγεθός του εἶναι ἐκπληκτικὰ μεγάλο, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὸν ἀπροσδόκητο ἐχθρό.

Πίσω ἀκολουθεῖ μ' ἄγριες κραυγές καὶ μὲ τὸ ρόπαλο ὑμνιζόμενος ὁ Ἀτσίδα.

Ὁ Νέγρος τρέχει σὰν δαιμονισμένος. ἀλλὰ κάθε τόσο, καθὼς προσπερνᾷ πλάϊ ἀπὸ ἀγριοκαρπούζιες κι' ἀγριοπεπονιές, δὲν ἀντένει στὸν πειρασμὸ καὶ σταματᾷ, γιὰ νὰ καταβροχθίσῃ στὰ πεταχτά... ἔφ - - ἔφτὰ πεπόνια ἢ καρπούζια!

Ἔτσι ὁ σκαντζόχοιρος βοίσκει τὸν καιρὸ νὰ ξεμακραίνῃ λιγάκι κάθε τόσο.

Κι' ὁ Ἀτσίδα τὸν ξαναστρώνει στὸ κυνήγι μὲ ἀγριοφωναρες καὶ γρυλλισμούς.

Μὲ τὶς συνθήκες αὐτὲς τὸ κυνηγητὸ κρατᾷ ὦρες πολλές...

Ξαφνικά, ὁ Ἀτσίδα βλέπει τὸν σκαντζόχοιρο νὰ πλησιάζῃ, τρέχοντας, κατατρομαγμένος, στὸ στόμιό μιᾶς ὑπόγειας καὶ θεοσκοτεινῆς φυσικῆς ὑπόνομου.

Ὁ Νέγρος φοβᾷται πῶς τὸ θῦμά του θὰ τοῦ ξεγλιστρήσῃ καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν... ξεγε-

λάσῃ. Κρύβει τὸ γρανίτινο ρόπαλο πίσω ἀπὸ τὴ ράχη του, γιὰ νὰ μὴν τὸ βλέπῃ ὁ σκαντζόχοιρος καὶ τοῦ φωνάζει :

— Ἐσύ, σκαντζόκερο, σταθῆ! Ἐγκὼ... μιλήση ἐσένα!

Μὰ τὸ ζῶο χώνεται μέσα στὴ στοᾶ.

Κι' ὁ πεισματάρης ὁ Ἀτσίδα τὸ ἀκολουθεῖ!

ΚΕΦ. 4. "Ὁπου ὁ Ἀτσίδα γνωρίζεται μ' ἕναν πολὺ παράξενο «σκαντζόχοιρο» κι' αὐτὸς τοῦ κάνει μιὰ ὑποδοχὴ ὄχι πολὺ εὐχάριστη!

Η καταδίωξι μέσα στὴν ὑπόγεια ἐκείνη στοᾶ εἶναι πραγματικὰ φοβερή.

Ὁ ἀέρας ἔχει μιὰ ἔντονη μυρουδιά μούχλας.

Ἀπὸ τὰ τειχώματα τρέχουν νερά.

Δεξιά κι' ἀριστερὰ ἀκούγονται τὰ τρομαγμένα σφυρίγματα τῶν φιδιῶν καὶ οἱ διαπεραστικὲς φωνὲς τῶν τεράστιων ποντικῶν, ποὺ ζοῦν κάτω ἀπ' τὸ χῶμα.

Μπροστὰ ἀντηνεῖ τὸ τρεχαλητὸ τοῦ μεγάλου σκαντζόχοιρου.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ σκοτεινὴ κόλασι, τὸ ζῶο βρίσκεται στὸ στοιχεῖο του καὶ φεύγει μὲ ἀπερίγραπτη ταχύτητα.

Ἀλλὰ δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο μὲ τὸν Ἀτσίδα.

Αὐτὸς κάθε τόσο σκοντάφτει, πέφτει χάμω, σηκώνεται καὶ ξαναρχίζει τὸ κυνήγι, ἀπελπισμένος γιὰτὶ ὁ ὑπόγειος αὐτὸς διάδρομος δὲν ἔχει κα-

θόλου βλάστησι καί, συνεπῶς, οὔτε... καρπούζια, οὔτε πεπόνια, οὔτε κἄν μερικὰ φρέσκα βλαστάρια.

Αὐτὸ τὸν ἐνοχλεῖ πολὺ τὸν Ἀτσίδα.

Τρέχοντας φωνάζει στὸ σκαντζόχοιρο :

— Ἐγκὼ πετάνη ἀπὸ πείνα ἄμοι τρέξη ἀκόμα ἐντῶ μέσα! Ἐγκὼ πεινάει - πεινάει! Ἐσύ, σκαντζόκερο, βῆγῃς ἔξω, ἐγκὼ κυνηγάει, ἐγκὼ τρώει καρπούτζι, ροντάκιнос!

Μὰ, τώρα πιά, τὸ τρεχαλητὸ τοῦ σκαντζόχοιρου δὲν ἀκούγεται μπροστά.

Τὸ ζῶο ἔχει ξεμακρύνει πάρα πολὺ.

Ὁ Ἀτσίδα, κραδαίνοντας τὸ ρόπαλό του, προχωρεῖ μὲ κάποια προφύλαξι.

Τώρα τὸ σκοτάδι δὲν εἶναι γύρω του καὶ τόσο πυκνὸ. Λίγο - λίγο ἀρνίζει ν' ἀνακατεύεται μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ ν' ἀραιώνη. Λίγα βήματα ἀκόμα, ἔπειτα μιὰ ἀπότομη στροφή τῆς ὑπόνοιᾶς στοᾶς, κατόπι ἓνας ἀνήφορος κι' ὁ παχύσαρκος Νέγρος ξαναβγαίνει στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς!

Τὸ ὑπόγειο ταξίδι του ἔχει τελειώσει.

Στέκεται ἐκεῖ καὶ κυττάζει γύρω του.

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύζει εἶναι καταπληκτικὸ.

Ἐκεῖ, στὴν καρδιὰ τῆς ζούγκλας, στὸ πιὸ ἀπάτητο σημεῖο τοῦ παρθένου δάσους, στέκονται ἀκόμα ἄρθια καὶ μεγαλοπρεπῆ τὰ ἐρεῖπια ἐνὸς πελώριου παλατιοῦ, ποὺ εἶναι ὅλο χτισμένον μὲ μάρμαρο, χρυ

σάφι κι' ἐλεφαντόδοντο!

Μένει ἀκίνητος ὁ Ἀτσίδα κι' ἀπὸ τὴν ἔκπληξι τοῦ ἀνοίγει ἓνα στόμα τόσο μεγάλο, ὥστε μερικὰ περαστικὰ πουλάκια τὸ περνᾶνε γιὰ... κουφάλα δέντρου κι' ἔρχονται, φτερουγίζουν γύρω καὶ δοκιμάζουν μάλιστα νά... μπουῦν μέσα!

Μὰ ὁ Νέγρος δὲν τὰ προσέχει καθόλου.

Πρὶν πολλὰ χρόνια, εἶχε κάνει μάγειρος στὸ καράβι τοῦ καπετὰν - Νικόλα — τοῦ παπποῦ τοῦ Τάργκα — κι' εἶχε δηλιμάνια καὶ πολιτεῖες, μὰ τέτοιο ἀνάκτορο δὲν τὸ εἶχε ἀντικρῦσει οὔτε μὲ τὴ φαντασία του!

Μεγαλοπρεπεῖς στοᾶς ὀδηγοῦν σὲ μαρμαρένιους διαδρόμους, ποὺ τοὺς στολίζουν χρυσᾶ κι' ἐλεφάντινα ἀγάλματα μενᾶλης ἀξίας!

Μαομαρένιες κολῶνες συγκρατοῦν τ' ἀστραφτερὰ ταβάνια, — ὅσα δὲν ἔχουν ἀκόμα καταροεύσει μὲ τὸν Χοόνο...

Στέρνες, ποὺ ὅλο τὸ ἔσωτερικό τους εἶναι σκεπασμένο μὲ πολῦτιμα πετράδια κόκκινα καὶ πράσινα, σὲ προσκαλοῦν νὰ κάνης τὸ μπάνιο σου. Ἐνας μεγάλος ποταμὸς κιλάει τὸ γάοναλο νερό του ἀνάμεσ' ἀπ' αὐτὲς τὶς στέρνες, τὶς ἀνανεώνει κι' ἔπειτα, διασπίνοντας τὸ πυκνὸ δάσος, τραβάει κατὰ τὸν ὠκεανό!

Ὁ Ἀτσίδα βλέπει γύρω καὶ θαυμάζει.

Μὰ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλ' αὐτά... θαυμάζει κάτι παράξενα δέντρα, ποὺ φυτρώνουν ἐκεῖ

κοντά κι' είναι φορτωμένα με προκλητικούς βαθυπράσινους καρπούς, ένα είδος καρπούζιων, πολύ πιό μεγάλων και πιό χορταστικῶν ἀπ' τὰ συνηθισμένα καρπούζια.

Ἄμέσως τρέχει καὶ κόβει μιὰν ἀγκαλιά, κάθεται στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ κι' ἀρχίζει νὰ τὰ καταβροχθίζει μὲ μεγάλη λαιμαργία.

Τρώγοντας, πετάει τεράστια κομμάτια ἀπ' τὰ φλούδια στὸ νερὸ κι' αὐτὰ ταξιδεύουν μαζὶ μὲ τὸ ποτάμι πρὸς τὴ θάλασσα.

Γιὰ λίγην ὥρα ἡ ἡσυχία τῆς περιοχῆς διακόπτεται ἀπ' τὸ πλατάγισμα ποὺ κάνουν τὰ χεῖλια τοῦ Ἀτσίδα, καθὼς μασοῦν...

* * *

Ξαφνικά, ὅμως, κάτι σὰν βογγητὸ ἀκούγεται κοντά του.

Ὁ Ἀτσίδα κουνάει τό... πελώριο αὐτί του, τὸ γυρίζει ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ σὰν χωνί, συλλαμβάνει τὸ σιγανὸ βογγητό, γουρλώνει τὰ μάτια του καί... πετιέται ὄρθιος, σὰν νὰ τὸν δάγκωσε φίδι.

Στὸ χέρι του σφίγγει τὸ ρόπαλο.

Προχωρεῖ ἀργὰ - ἀργὰ, μουρμουρίζοντας :

— Ἐσύ, σκαντζόκερο, ὄκι ξεγλυτώση τώρα! Ἀτσίντα σπάση - σπάση ἀγκάτι ἐσένα ἕνα - ἕνα!

Ἔτσι, φτάνει στὴν εἴσοδο τοῦ ἀρχαίου παλατιοῦ.

Ἀπλώνει τ' ἀριστερὸ χέρι, παραμερίζει μερικὰ πράσινα κλαδιὰ κι' ἀφίνει ἕνα γρύλλισμα χαρᾶς.

Μπροστά του κοιμάται κουλουριασμένο ἕνα τεράστιο, παράξενο ὄν!

Ἔτσι, καθὼς ἔχει κουλουριαστή, δὲν φαίνονται σχεδὸν καθόλου τὸ κεφάλι καὶ τὰ πόδια. Μόνο ἡ ράχη του φαίνεται, — μιὰ ράχη πελώρια, ντυμένη μ' ἕνα θώρακα, πάνω στὸν ὁποῖο φυτρώνουν τεράστια μετάλλινα ἀγκάθια!

Ὁ χοντρὸς Νέγρος δὲν ἀμφιβάλλει πῶς ἔχει μπροστά του τὸν σκαντζόχοιρο, ποὺ τὸν κυνήγησε ὡς τώρα μὲ πείσμα στὴν ὑπόγεια στοά. Ἐπιτέλους, εἶναι εὐχαριστημένος, γιατί θὰ τὸν τσακίση!

Τὸν πλησιάζει πατώντας στὶς ἄκρες τῶν νυχιῶν του. Σηκώνει ψηλὰ τὸ γρανίτινο ρόπαλο καὶ τὸ κατεβάζει μὲ ὀρμή!

Ἐνας ξερός, μεταλλικὸς κρότος ἀκούγεται.

Ὁ ἀλλόκοτος θώρακας τραντάζεται.

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ κοιμῶταν μέσα σ' αὐτόν, τινάζεται ὀρθιος μ' ἕνα οὐρλιασμα θυμοῦ καὶ ὀργῆς!

Ὁ Ἀτσίδα γιὰ μιὰ στιγμή τὰ χάνει.

Δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ πῶς αὐτὸς ὁ... σκαντζόχοιρος στέκεται ὄρθιος στὰ δυὸ πόδια του!

— Ἐσύ, ὄκι σταθῆ ὄρτιο!, τοῦ φωνάζει. Ἐσύ, σκαντζόκερο, ντὲν περπατάει ντύο πόντια! Τέσσερα πόντια πρέπει περπατάει!

Μὰ ὁ μελαψὸς γίγαντας, ποὺ βρίσκεται ἀπέναντί του, κάνει σὰν λυσσασμένος.

Εἶναι πελώριος, σὰν ὑπερφυσικὸς γορίλλας, ἔχει μούτρο πλατὺ καὶ ἀπαίσιο καὶ κρανίον στενόν, θολωτὸ κι' ἐντελῶς ἄτριχο! Τὰ μπράτσα του, πελώρια καὶ μυώδη, προκαλοῦν τὸν τρόμο.

Τὰ τεράστια σουβλερὰ ἀγκάθια τοῦ θώρακά του τὸν κάνουν ἐπικίνδυνο κι' ἀπλησίαστο γιὰ μιὰ πάλῃ σῶμα πρὸς σῶμα.

Κυττάζει τὸν Ἀτσίδα καὶ τὰ μάτια του πετᾶνε φωτιές καὶ τὰ δόντια του τρίζουν ἀπαίσια.

Μὲ ἀπίστευτη γοργότητα τραβάει ἀπὸ τὴ μέση του ἓνα καλοακονισμένο δρεπάνι!

Τὸ χέρι του διαγράφει μιὰν ἀστραπιαία κυκλικὴ κίνησι. Τὸ δρεπάνι του γίνεται μιὰ λάμψι, ποὺ σπαθίζει τὸν ἄερα, μὲ τόση ὀρμή, ὥστε δὲν μπορεῖ, παρὰ νὰ κόψη πέρα - πέρα ὅ,τι βρεθῆ στὴν τροχιά τῆς λεπίδας του!

Κι' ἐκεῖνο ποὺ βρίσκεται στὴν τροχιά της εἶναι... τὸ κεφάλι τοῦ Ἀτσίδα!

Ἐνα ἑκατοστὸ τοῦ δευτερολέπτου ἂν καθυστερήσῃ ὁ Νέγρος, θὰ πάθῃ κάτι, ποὺ τὸ παθαίνει κανεὶς μόνο μιὰ φορὰ στὴ ζωὴ του : τὸ καλοακονισμένο ἀτσάλι τοῦ δρεπανιοῦ θὰ τοῦ κόψη τὸν σβέρκο σὰν τρυφερὸ ἄγγουρι!

Μὰ ὁ Ἀτσίδας βλέπει τὸν κίνδυνο.

Κι' ἐνῶ τὸ δρεπάνι τοῦ γίγαντα μὲ τ' ἀγκάθια σχίζει τὸν ἄερα, αὐτὸς κάνει μιὰ γοργὴ βουτιά καὶ μὲ τὰ δύο

του χέρια ἀρπάζει τὸν ἀντίπαλο ἀπ' τὸ ποδάρι!

Ὁ γίγαντας δὲν τὸ περιμένει αὐτὸ καὶ βρίσκεται ἀπροετοίμαστος.

Τὰ δύο μπράτσα τοῦ Ἀτσίδα, σὰν ἐλατήρια, συσπῶνται, τραβᾶνε ἀκατανίκητα τὸ πόδι ποὺ κρατοῦν, ἐνῶ ἡ κεφάλαια του χτυπάει δυνατὰ τὸ γίγαντα στὴν κοιλιά!

Αὐτὸ εἶναι ἓνα ὠραῖο κόλπο, ποὺ ὁ Νέγρος τὸ ἔχει κλέψει ἀπὸ τὸν Τάργκα καὶ τὸ ἐφαρμόζει, ὅταν τὸ καλεῖ ἡ στιγμή, μ' ἐπιτυχία.

Ὁ γίγαντας χάνει τὴν ἰσοροπία του καὶ πέφτει ἀνάσκελα. Πέφτει καὶ τὸ πελώριο κορμί του κάνει ἓνα γδούπο, ποὺ συγκλονίζει τὸ ἔδαφος!

Ὁ Ἀτσίδας μόλις ἐκείνη τὴ στιγμή καταλαβαίνει πῶς ὁ Χάρος πέρασε ξηστὰ ἀπ' τὸ κεφάλι του, ἀφοῦ τὸ δρεπάνι τοῦ ἔχει σχίσει τὸ δέομα τοῦ κρανίου του καὶ τὸ αἷμα τοῦ πλημμυρίζει τὸ πρόσωπο!

Ὁ γίγαντας μὲ τ' ἀγκάθια μουνκρίζει!

Τινάζεται καὶ πάλι ὀρθός, μὰ ὁ Ἀτσίδας δὲν περιμένει τὴν καινούργια του ἐπίθεσι.

— Ἐνκὼ ντὲν σέ... ντέονει ἄλλο σήμερα!, τοῦ φωνάζει. Αὔοιο σέ... ξαναντέρνει!

Καί, χωοὶς νὰ χάσῃ καιοὸ δίνει μιὰ βουτιά στὸ γάογαρο νεοὺ τοῦ ποταμοῦ κι' ἀπομακρύνεται ὅσο πιὸ γοργὰ μπορεῖ!

Καταλαβαίνει πολὺ καλὰ πῶς ἡ μονομαχία του μ' αὐτὸν τὸν τερατώδη γίγαντα εἶναι καθαρὴ αὐτοκτονία! Κι' ὁ Ἀ-

τσίδας έχει σὲ πολὺ μεγάλη ὑπόληψι τὰ νιάτα του καὶ τὴν... ὀμορφιά του!

ΚΕΦ. 5. "Ὅπου τὸ γάργαρο νερὸ ἑνὸς ποταμοῦ φέρνει παράξενα μηνύματα στὸν Τάργκα!

Εχει περάσει ὡς μιὰ ὥρα ἀπ' τὴ στιγμή πού ὁ ἥλιος μεσουράνησε.

Ὁ Τάργκα κι' ἡ ἀγαπημένη του Μαλόα ἔχουν χορτάσει μὲ τὰ καλοψημένα κομμάτια τοῦ ζαρκαδιοῦ, πού ἔφερε ὁ Κυρίσνος τῆς Ζούγκλας ἀπ' τὸ πρωῖνό του κυνήγι.

Ὁ Ἀτσίδας δὲν φαίνεται πουθενά. μὰ δὲν ἀνησυχοῦν γι' αὐτόν. Ξέρουν πὼς θά'χη πιάσει φλυαρία μὲ κάποιον... καρποφόρο δέντρο καὶ πὼς τὴ φλυαρία του αὐτὴ δὲν θὰ τὴν διακόψει, πρὶν καταβροχθίσῃ καὶ τὸν τελευταῖο του καρπὸ!

Κροατώντας στὸ χέρι του ἔνα ἄδειο καβούκι ἀπὸ καρύδα, ὁ Τάργκα πηγαίνει στὸν ποταμὸ νὰ τὸ γεμίσει γάργαρο νερὸ καὶ νὰ τὸ φέρῃ στὴν ἀναπημένη συντροφίσα τῆς ζωῆς του.

Φτάνει στὴν ἀκροποταμιά, γονατίζει, βυθίζει τὴν κούπα του στὸ νερό. μὰ ξαφνικὰ ζαρώνει τὰ φρύδια του.

"Ἐνα ποτάμι πού διασχίζει τὴ ζούγκλα, κουβαλάει στὰ νερά του λογιῆς - λογιῆς ἀντικείμενα καὶ χόρτα, ἀλλὰ τὸ ὀξύτατο, σὰν τοῦ γερακιοῦ. βλέμμα τοῦ Τάργκα ξεχωρίζει κάτι περίεργο : αὐτὲς οἱ πελώριες καοπουζόφλουδες, πού ταξιδεύουν μαζί μὲ τὸ νερὸ τοῦ πο-

ταμοῦ, ἔχουν ἐπάνω τους ἴχνη ἀπὸ... ἀνθρώπινες δοντάρες!

Καὶ τέτοια δόντια μόνον ὁ Ἀτσίδας ἔχει!

Ὁ Τάργκα δὲν ἔχει γελασθῆ.

Ὁ ποταμὸς αὐτὸς εἶναι ὁ ἴδιος πού περνάει ἀπ' τὰ ἐρείπια τοῦ ἀρχαίου παλατιοῦ, πού ἀνακάλυψε ὁ Ἀτσίδας ἐξ αἰτίας ἑνός... σκαντζόχοιρου!

Κι' οἱ φλούδες πού τρέχουν μὲ τὸ ρεῦμα εἶν' ἐκεῖνες, πού πέρασαν, ὅπως εἶδαμε, ἀπ' τὰ δόντια τοῦ λαίμαργου Νέγρου.

Ὁ Τάργκα διασκεδάζει μὲ τὸ εὔρημά του καὶ φωνάζει τὴ Μαλόα, γιὰ νὰ γελάσουν μαζί.

Ἐνῶ, ὅμως, κάθονται πλάϊ - πλάϊ στὴν ἀκρογιαλιά, τὸ ἐξησκημένο μάτι τους διακρίνει κάτι. πού τοὺς κάνει ν' ἀνησυχίσουν πολὺ : μαζί μὲ τὸ νερό, ταξιδεύουν τώρα καὶ ἴχνη αἵματος!

Ὁ Τάργκα δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ τί ἀκριβῶς συμβαίνει.

Μαντεύει, ὅμως, πὼς ὁ Ἀτσίδας περνάει δύσκολες στιγμές. Τ' ἀτσάλινα δάχτυλά του σφίγγονται. Οἱ τεράστιοι μυῶνες του ἀναδεύουν, ξεμουδιάζουν, ἐτοιμάζονται γιὰ δράσι.

— Μαλόα!, φωνάζει. "Ἐλα μαζί μου!

Κι' ἀρχίζουν, μὲ περπότημα σβέλτο κι' ἀκούραστο, ν' ἀνεβαίνουν τὴν ἀκροποταμιά.

Στὴν ἀοχὴ ὁ δρόμος τους εἶναι εὔκολος.

"Ἐπειτα, ὅμως, τὸ ποτάμι περνάει μέσα ἀπὸ λόχμες ἀδιάβατες. Ἐκεῖ, ἀπὸ αἰῶνες

τώρα, τ' αναρριχητικὰ καὶ τ' ἄλλα ὑδρόβια φυτὰ, ἔχουν πλέξει τοὺς κορμούς των γύρω στοὺς ἄγριους θάμνους καὶ στοὺς κορμούς τῶν μεγάλων δέντρων, σχηματίζοντας ἔτσι ἓνα τεῖχος ἀδιαπέραστο.

Ἀπὸ ἐκεῖ τὸ πέρασμα εἶναι ἀδύνατο.

Χρειάζονται πολλὰ χαλύβδινα μπράτσα καὶ δουλειὰ πολλῶν ἡμερῶν, γιὰ νὰ πέσει αὐτὸ τὸ ἀδιάβατο φυτικὸ φράγμα.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο βρίσκει γρήγορα τὴ λύσι ; Να πέσει στὸν ποτάμῳ καὶ νὰ περάσει πλάγια τὸ φράγμα, κολυμπώντας...

Στρέφεται, ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ ποτάμι κι' ἀναγκάζεται ν' ἀλλάξει γνώμη, γιὰτὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῶν νερῶν ξεχωρίζουν τεράστιοι μακρουλοὶ σκουρόχρωμοι ὄγκοι, ποὺ κολυμποῦν ὑπὸ ἄνεμο μετὶ τὶς μασέλλες τοὺς ὀρθάνοιχτες!

Ἀμέτρητοι εἶναι οἱ κροκόδειλοι ποὺ ὀργώνουν αὐτὴν τὴν ὑγρὴν περιοχὴ!

Καὶ ὁ Τάργκα δὲν ἔχει οὔτε λόγῳ, οὔτε καὶ τὸν χρειαζόμενον καιρὸ γιὰ νὰ τὰ βάλῃ μαζί τους.

Ἀμέσως βγάζει ἀπὸ τὴν πλατεῖα μαύρη ζώνη του ἓνα μεγάλο φακό, τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ τοῦ ἔμεινε ἀπὸ τότε ποὺ βυθίστηκε τὸ καράβι τοῦ παπποῦ του (*). Τὸν γυρίζει πρὸς τὸν οὐρανὸ, συγκεντρῶ-

νει τὶς ἀκτῖνες τοῦ καφτεροῦ ἡλίου καὶ τὶς ρίχνει στὸ ξυλιασμένο φυτικὸ φράγμα, ποὺ τοῦ κλείνει τὸν δρόμο.

Λίγα μόνον δευτερόλεπτα περνοῦν.

Ἐπειτα πυκνὸς καπνὸς σηκώνεται, κάτὶ σπιθίζει ἀνάμεσα του κι' ἡ πρώτη φλόγα ξεπηδάει.

Σὲ λίγο οἱ πύρινες γλώσσες ἔχουν ἀγκαλιάσει τὸ φράγμα καὶ τὸ κατατρῶνε, κάνοντάς το νὰ τρίξη ἀπαίσια.

Ἡ Μαλόα κι' ὁ Τάργκα παρακολουθοῦν τὸ θέαμα, ὅταν ἓνα μουγγρητὸ τοὺς ξαφνιαζει.

Ἐνστικτωδῶς τὸ Ἑλληνόπουλο χουφτιάζει τὸ μαχαίρι του.

Τὸ μάτι του ἐρευνᾷ ἀνήσυχο πέρ' ἀπ' τὸ φλεγόμενο φράγμα. Καὶ νά, τὸ μουγγρητὸ ζευγαρώνει. Βαρὺ ποδοβολητὸ ἀκούγεται.

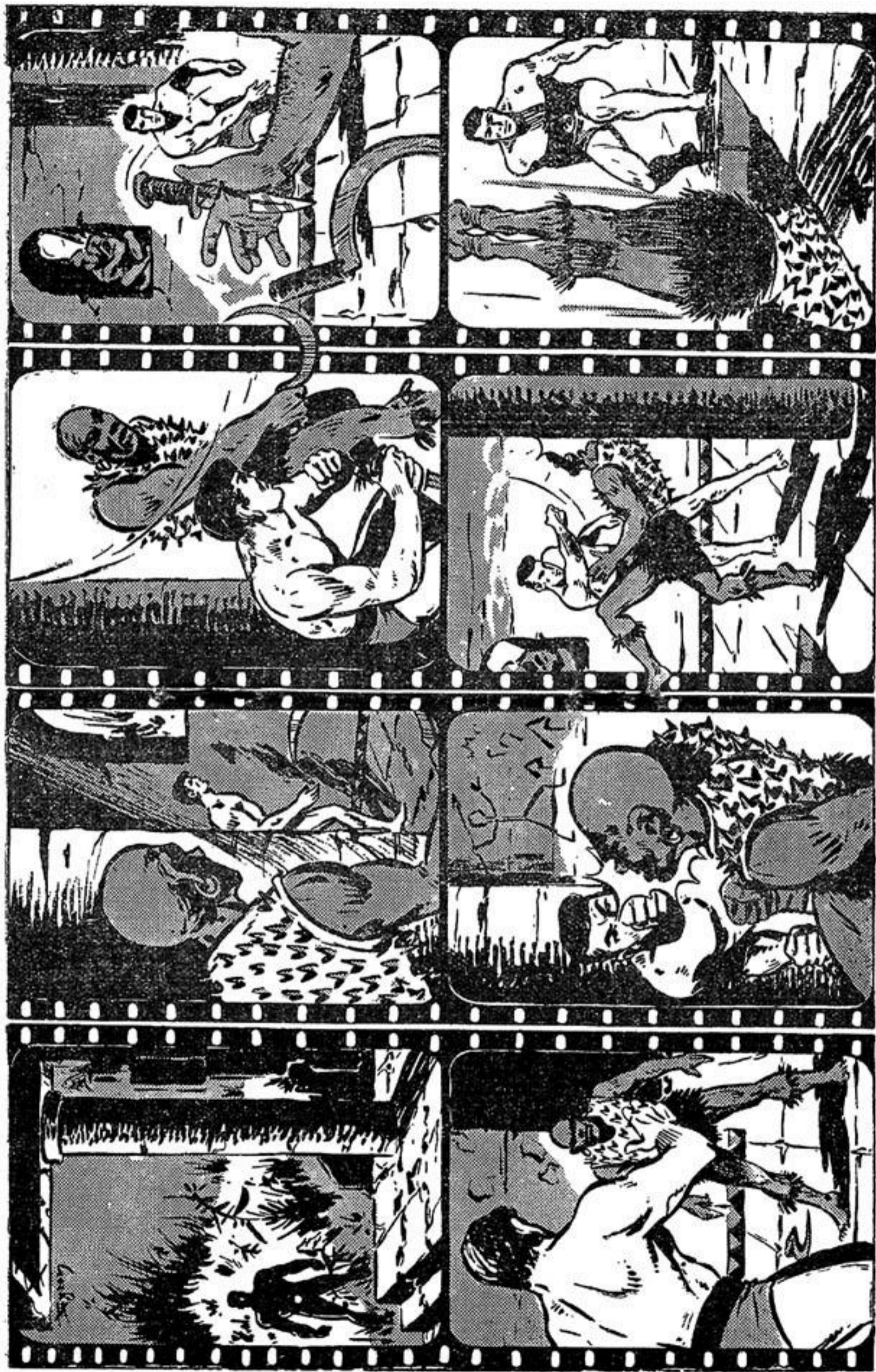
Τὸ ἐξασκημένο αὐτὶ τοῦ Τάργκα ξεχωρίζει ἀμέσως ἕτι καὶ τὸ μουγγρητὸ καὶ τὸ ποδοβολητὸ εἶναι ἀπὸ ρινόκερω.

Σκύβει, κυττάζει καλύτερα καὶ βλέπει ἓνα θέαμα καταπληκτικὸ : Ἐνας πελώριος γίγαντας, μὲ ἀποκρουστικὴ ὄψι, μὲ τεράστιο ἀγκαθωτὸ θώρακα καὶ μ' ἓνα φοβερὸ δρεπάνι στὸ χέρι, καλπάζει καβάλλα στὴ ράχη τοῦ πιὸ μεγάλου ρινόκερου ποὺ ἀντίκρουσε ποτέ του ὁ Τάργκα!

Τόσο ὁ ἀποκρουστικὸς γίγαντας, ὅσο κι' ὁ πελώριος ρινόκερος φαίνονται ἐξαγριωμένοι ἀπ' αὐτὴ τὴν πύρινη κόλα-

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος 1 τοῦ «Τάργκα».

Μέσα στο άρχαίο έρημο παλάτι, στην καρδιά τής ζούγκλας, μιá τρομακτική μόνομαχία, μιá πάλη ζωής και θανάτου διεξάγεται...



...ανάμεσα στον Τάργκα και τον άπαισιο άγκαθωτό γίγαντα! Ξαφνικά, μπροστά στην όρμη του Έλληνόπουλου, ό γίγαντας ύποχωρεί...

σι, πού άγκάλιασε ξαφνικά τήν περιοχή εκείνη τής ζούγκλας.

Οί φλόγες τούς φέρνουν έναν τρομερό έρεθισμό κι' ό ρινόκερως στριφογυρίζει μαινόμενος, σαν να γυρεύη κάποιον αντίπαλο, για να τον κομματιάση με τὰ φοβερά κέρατά του.

Ή Μαλόα βλέπει κι' αυτή τον αλλόκοτο καθαλλάρη και τὸ άπίθανο «άλογό» του και δγάζει μιὰ μικρή κραυγή έκπλήξεως.

— Τάργκα..., μουρμουρίζει. Αὐτός εκεί... είναι...

Τὸ Έλληνόπουλο τής σφίγγει τὸ χέρι.

— Τὸν ξέρεις; τὴ ρωτάει με αγωνία. Τὸν έχεις ξαναδῆ ποτέ σου, Μαλόα;

Τὸ ξανθὸ κορίτσι άνοιγοκλείνει τὰ μάτια.

Κάτι στριφογυρίζει μέσα στο μυστικό της, κάποιες άναμνήσεις σπιθίζουν άπ' τὰ παιδικά της χρόνια, μὰ δέν μπορεί καλά - καλά να θυμηθῆ.

Τὸ μόνο πού νοιώθει είναι ένα άπέραντο δέος. ένας άνεξήγητα μεγάλος τρόμος, πού δέν τής τὸν προκαλεί ὁ τεράστιος ρινόκερως, αλλά ὁ τερατώδης άναβάτης του!

Τρέμει σύγκορμη ἢ γενναία Μαλόα!

Τὸ άτρόμητο Έλληνόπουλο τήν άγκαλιάζει με τὸνα χέρι και προσπαθεῖ να τήν ήσυχάση.

— Κουράγιο, Μαλόα!, τής λέγει. Τ' είναι εκείνο πού μπορεί να σε τρομάξη, όταν έγώ βρίσκομαι στο πλευρό σου;

Μὰ τὸ κορίτσι τρέμει. άδιάκοπα.

Νοιώθει ένα ρίγος, πού κάνει τὰ δόντια της να χτυπούν. Κάποια τρομερῆ άνάμνησι τὴ βασανίζει. Μιὰ άνάμνησι, μέσα στην ὁποία υπάρχει και ἡ τερατώδης μορφή τοῦ γίγαντα με τ' άγκάθια. Άλλά δέν μπορεί να θυμηθῆ καλά...

ΚΕΦ. 6. "Όπου ὁ Τάργκα συγκρούεται με δυὸ μαινόμενα θωρακισμένα τέρατα...

Ομως, ξαφνικά, γίνεται κάτι άπρόοπτο. Τὸ πελώριο τετράποδο θωρηκτὸ τής ζούγκλας κάνει μιὰ στροφή για να φύγη κι' έτσι φέρνει φάτσα με φάτσα τὸν γίγαντα άναβάτη του με τὴ Μαλόα.

Ό Τάργκα παρακολουθεῖ άγρυπνα τὴ σκηνή.

Και μένει κατάπληκτος βλέποντας τὸν γίγαντα με τ' άγκάθια να κυριεύεται από ένα κύμα άσυγκράτητης μανίας στο άντίκρουσμα τής Μαλόα!

Κουνάει άπειλητικά τὸ δρεπάνι του.

Σκύβει και προφέρει μερικές βραχνές κι' άκατάληπτες λέξεις κοντὰ στ' αὐτὶ τοῦ ρινόκερου.

Τὸ θηρίο σκύβει άμέσως τὸ κεφάλι του, προβάλλει σαν λόγχεσ τὰ κέρατά του κι' έφορμά με ήλιγγιώδη ταχύτητα.

Ό Τάργκα μένει έκπληκτος μπροστὰ στο άνεξήγητο μίσος πού δείχνει ὁ τερατώδης γίγαντας με τὸν άγκαθωτὸ θώ-

ρακά. Μὰ δὲν ὑπάρχει καιρὸς γιὰ συλλογισμούς.

— Τραβήξου, Μαλόα! φωνάζει δυνατά.

Ἡ Μαλόα, μὲ μιὰ γοργὴ καὶ λυγερὴ κίνησι, ἀρπάζει ἕνα κλαδὶ καὶ σκαρφαλώνει σ' ἕνα δέντρο!

Κι' ὁ Τάργκα βρίσκει ὅλη τὴ γρηγοράδα καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά του.

Πηδάει σ' ἕνα διπλανὸ βραχάκι καί, καθὼς περνάει τρέχοντας δίπλα του ὁ ρινόκερος, διασχίζοντας τὴ χόβολη πού ἔχει ἀφήσει ἡ φωτιά, αὐτὸς κάνει μιὰν ὑπέροχη ἐκτίναξι. Τὸ κορμί του, μὲ ὅλους τοὺς μυῶνες του σὲ ὑπερέντασι, σκίζει τὸν ἀέρα σὰν ρουκέττα!

Οἱ δυὸ γροθιές του, σφιγμένες ἢ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη, ἀνεβοκατεβαίνουν μὲ δύναμι.

Ὁ γίγαντας μὲ τὸν ἀγκαθωτὸ θώρακα δέχεται στὸ κρανίον ἕνα φοβερὸ χτύπημα, πού τοῦ γεμίζει τὸ μυαλὸ ἀστράκια καὶ καμπάνες!

Σωριάζεται μονοκόμματος κάτω ἀπὸ τὸν ρινόκερω, ἐνῶ στὴ θέσι του προσγειώνεται μ' ἐπιτηδειότητα τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο!

Αὐτὴ ἡ καταπληκτικὴ σκηνὴ διαρκεῖ μόνον ἕνα δευτερόλεπτο.

Μὰ ὁ τεράστιος ρινόκερος καταλαβαίνει ἀμέσως τί ἔχει συμβῆ.

Καταλαβαίνει πῶς ὁ ἀναβάτης του ἄλλαξε.

Ἀμέσως, μὲ ὄρμη ἀνεμοστρόβιλου, χύνεται μπροστά, ἔπειτα σταματᾷ ἀπότομα, στριφογυρίζει σὰν σίφουνας

καὶ τινάζεται πρὸς τὰ πίσω!

Ὅλες αὐτὲς οἱ ταχύτατες κι' ἀπότομες κινήσεις γίνονται πρὶν ὁ Τάργκα καθῆσθαι καλὰ - καλὰ στὴ ράχη τοῦ θηρίου. Κι' ἔτσι ἡ ὄρμη τοῦ ρινόκερου τὸν στέλνει νὰ κυλιστῆ στὴ χόβολη, δέκα μέτρα πιὸ μακριά!

Γιὰ μιὰ στιγμὴ οἱ στάχτες τοῦ κλείνουν τὰ μάτια. Ἀμέσως ὅμως συνέρχεται καὶ μ' ἕνα λαστιχένιο πήδημα βρίσκεται ὄρθιος!

Ἀκούει ἕνα βαρὺ ποδοβολητὸ καὶ βλέπει τὸν μανιασμένον ρινόκερω, πού ξαναχύνεται ἀπάνω του μουγκρίζοντας ἀπαίσια!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο μπαίνει σὲ κεραυνοβόλο δράσι...

Κάνει ἕνα ταχύτατο ἄλμα, δεξιὰ, καὶ πέφτει πλάϊ στὸν ρινόκερω. Τὸ ἀριστερό του χέρι, σὰν χαλύβδινος γάντζος, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ ἕνα κέρατο. Τὸ δεξιὸ ἀρπάζει τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ του, τὸ τραβάει ἀπὸ τὴ θήκη καὶ τὸ ἀνεβοκατεβάζει μὲ ἀληθινὴ λύσσα. Ἡ μαχαιριὰ εἶναι καλοζυγισμένη.

Ἡ λεπίδα χώνεται γοργὰ στοὺς πλάγιους μυῶνες τοῦ θηρίου. Σχίζει τὶς σάρκες, κόβει τὶς ἀρτηρίες καὶ καρφώνεται στὴ σπονδυλικὴ στήλη.

Τὸ χτύπημα εἶναι κεραυνοβόλο!

Ὁ ρινόκερος δὲν προφταίνει νὰ κἀνη παρὰ μόνον ἕνα κλονιζόμενον βῆμα μπροστά.

Ἐνα βαθὺ βογγητὸ ξυπνάει τὸν ἀντίλαλο τῆς ζούγκλας. Καὶ τὸ ὄγκῳδες θηρίον πέφτει

μὲ ὑπόκωφο γδούπο, γιὰ νὰ μὴν ξανασηκωθῆ ποτέ!

Ὁ Τάργκα σκύβει καὶ τραβάει τὸ μαχαίρι του, ποὺ ἔμπλεξε σφηνωμένο ἀνάμεσα στοὺς σπονδύλους τοῦ ρινόκερου. Καθὼς τὸ σκουπίζει, κυττάζει γύρω του, ἰκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἔκβασι τῆς τρομερῆς μονομαχίας.

Ἄλλ' ἀμέσως τὰ μάτια του ἀνοίγουν διάπλατα.

Τὸ βλέμμα του γεμίζει ἀνέκφραστη ὀργή!

Τὰ δόντια του σφίγγονται μέχρι ποὺ νὰ σπάσουν καὶ μιὰ τρομερὴ σύσπασι κάνει πάλι τοὺς μυῶνες του νὰ πεταχτοῦν σὰν πελώριοι ρόζοι γέρικου ἐλιόδεντρου.

— Μαλόα!, κραυγάζει μὲ ἀπόγνωσι. Μαλόα!

ΚΕΦ. 7. Ὅπου ἓνα κοφτερὸ δρεπάνι θέλει νὰ στείλῃ τὴν ἀγνή ψυχὴ τῆς Μαλόα στὸν... ἄλλο Κόσμο.

Αὐτὸ ποὺ ἔχει συμβῆ εἶναι τρομερό. Ὁ γίγαντας μὲ τὸν ἀγκαθωτὸ θώρακα ἔχει συνέλθει ἀπ' τὸ χτύπημα τοῦ Τάργκα. Ἀνασηκώνεται. Κυττάει γύρω του. Βλέπει πῶς τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο εἶναι μπλεγμένο σὲ θανάσιμη πάλη μὲ τὸν τεράστιο ρινόκερω.

Καί, πιὸ πέρα, ἡ Μαλόα μόνη της, σὰν τρομαγμένο πουλί!

Τὰ πλατεῖα ρουθούνια τοῦ τερατώδους γίγαντα ἀνοίγουν ρουφώντας βαθειὰ τὸν ἀέρα. Τὰ χοντὰ χεῖλια του ἀνασύρονται πίσω καὶ πάνω, ἀποκαλύπτοντας δυὸ σειρὲς σου-

βλερὰ δόντια, σ' ἓνα ἀπαίσιο χαμόγελο, γεμάτο ἰκανοποίησι καὶ ἀπειλή!

Ἐπειτα, ὀρμάει ἐπάνω στὸ κορίτσι γρυλλίζοντας!

Τὴν ἀρπάζει, τὴ ρίχνει στὸν ὦμο του κι' ἀρχίζει νὰ τρέχη σὰν ἄνεμος!

Ὁ Τάργκα τὸν βλέπει μὲ φρίκη.

Πρώτη του σκέψι εἶναι νὰ τινάξῃ ἐναντίον του τὸ μαχαίρι του! Ἄλλὰ ἀμέσως συγκρατεῖ τὸν ἑαυτό του. Ὅλη σχεδὸν ἡ ράχη τοῦ τερατώδους ἀπαγωγέα εἶναι σκεπασμένη ἀπὸ τὸ κορμὶ τῆς Μαλόα. Ἄν πετάξῃ τὸ μαχαίρι, μπορεῖ νὰ μὴν σκοτώσῃ τὸν γίγαντα, ἀλλὰ τὸ ἀγαπημένο του κορίτσι μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά.

Δὲν χάνει καιρὸ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο.

Βάζει τὸ μαχαίρι στὴ θήκη του κι' ἀρχίζει νὰ κυνηγᾷ τὸν ἀπαγωγέα!

Εἶναι ἓνα κυνηγητὸ ἀσύλληπτο σὲ ταχύτητα. Εἶναι σὰ νὰ κυνηγᾷ ἡ θύελλα τὴν κατάιγίδα! Τόσο γρήγορα τρέχουν κι' οἱ δύο τους.

Ἄλλὰ, λίγο - λίγο, ὁ Τάργκα κερδίζει ἔδαφος.

Ἡ ἀπόστασι ποὺ τοὺς χωρίζει ἐλαττώνεται...

Δέκα μέτρα. Ὅχτώ. Πέντε. Τέσσερα...

Ὁ Τάργκα κάνει μιὰ τελευταία προσπάθεια...

Σφίγγει τὰ δόντια. Πρέπει νὰ σώσῃ τὴν ἀγαπημένη του ἀπ' τὰ νύχια τοῦ τρομεροῦ γίγαντα!

Τώρα τοὺς χωρίζουν μόνον τρία μέτρα. Δύο! Ὁ Τάργκα

ἀπλώνει τὸ μπράτσο του καί... ξαφνικά, δέχεται πάνω στὸ χέρι του ἓνα ἀπότομο, βαρὺ χτύπημα, ποὺ τὸ κάνει νὰ μουδιάσῃ ὡς τὸν ὦμο!

Τὴν ἴδια στιγμή ἓνας κιτρινόφαιος ὄγκος περνάει μπροστὰ ἀπ' τὰ μάτια του.

Κατάπληκτο τὸ Ἑλληνόπουλο βλέπει μιὰ πεινασμένη λεοπαρδαλή μετρίου μεγέθους, ποὺ ἔχει ἐφορμήσει ἐναντίον του, πηδώντας ἀπ' τὰ κλαδιὰ τοῦ διπλανοῦ δέντρου!

Τὸ λαστιχένιο κορμὶ τοῦ θηρίου σχίζει τὸν ἀέρα καὶ τὰ νύχια του εἶναι δέκα μυτερὰ καὶ κοφτερὰ μαχαίρια, ποὺ ἔρχονται νὰ καρφωθοῦν μὲ δύναμι στὸ κεφάλι τοῦ Τάργκα!

Αὐτὴ ἡ ἐπίθεσι γεμίζει ἔξαλλο θυμὸ τὸν Κυρίαρχο τῆς Ζούγκλας.

Πιὸ γοργὸς κι' ἀπ' τὸ σαρκοφάγο θηρίο, ὁ Τάργκα πέφτει στὰ γόνατα, τραβώντας τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὴ θήκη του, κι' ἀμέσως ξανασηκώνεται μὲ τὴν ἀτσάλινη αἰχμὴ γυρισμένη πρὸς τὸν οὐρανό!

Τὸ κορμὶ τοῦ αἰλουροειδοῦς ποὺ περνάει αὐτὴ τὴ στιγμή πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Τάργκα, δέχεται ἓνα τρομερὸ χτύπημα, συνεχίζει τὸ δρόμο του, μ' ἓνα μαχαίρι χωμένο ὡς τὴ λαβὴ στὴν κοιλιά του, καὶ πέφτει λίγα μέτρα πιὸ πέρα, νεκρό!

Στὸ μεταξὺ ὅμως ὁ γίγαντας, μὲ τὸ ἀνεκτίμητο φορτίο του, ἔχει πιά χαθῆ.

Σὰν τρελλὸς ὁ Τάργκα ἀποσπᾷ τὸ μαχαίρι του ἀπὸ τὸ

κορμὶ τοῦ θηρίου καὶ ἀρχίζει νὰ τρέχῃ.

Μόνος ὁδηγὸς του εἶναι τὰ βαθειὰ ἴχνη ποὺ ἀφίνουν τὰ πέλματα τοῦ γίγαντα, ἔτσι καθὼς τρέχει μὲ τὸ πρόσθετο βάρος τῆς Μαλόα στὸν ὦμο.

— Μαλόα!, φωνάζει τρέχοντας ἀπελπισμένα ὁ Τάργκα. Μαλόα!

Δὲν τοῦ ἀπαντάει παρὰ μόνον ἡ ἠχὴ τῆς ζούγκλας.

Καί, ξαφνικά, καθὼς βγαίνει σ' ἓνα ξέφωτο, παραμερίζοντας μερικὰ ψηλὰ ἀγριόχορτα, ἀντικρύζει ἓνα τρομερὸ θέαμα: ἡ ἀγαπημένη του Μαλόα εἶναι ριγμένη καταγῆς, ἀνάσκελα, κι' ἀντικρύζει μ' ἓντρομα μάτια τὸν ἀποτρόπαιο γίγαντα ποὺ ἔχει σηκώσει τὸ τρομερὸ του δρεπάνι, ἔτοιμος νὰ τῆς θερίσῃ τὸν λαιμό, σὰν νὰ ἦταν στάχυ!

Ἡ ἀπόστασις εἶναι μακρυνὴ κι' ὥσπου νὰ φτάσῃ ὁ Τάργκα κοντά, ἡ Μαλόα θὰ ἔχη ταξιδέψῃ στὸν ἄλλο Κόσμο!

— Μή!, οὐρλιάζει τὸ Ἑλληνόπουλο.

Ὁ ἀποκρουστικὸς γίγαντας ἀκούει τὴν κραυγὴ.

Τὸ πρόσωπό του κάνει μιὰ σύσπασι. Στρέφεται, βλέπει τὸν Τάργκα νὰ ἐφορμᾷ μὲ ταχύτητα θύελλας καὶ ξαναγυρίζει νὰ ἀποτελειώσῃ πιὸ γρήγορα τὸ φρικιαστικὸ ἔργο του!

Σηκώνει πάλι τὸ κοφτερὸ δρεπάνι!

Ἐνας ξερὸς κρότος κι' ἓνα ἀντικείμενο ποὺ χτυπάει μὲ ὄρμη στὴ ράχη τοῦ ἀγκαθω-

του θώρακά του, τὸν κάνουν καὶ πάλι νὰ σταθῆ.

Γυρίζει καὶ ρίχνει μιὰ γρήγορη ματιά.

Ὁ Τάργκα ἔχει πετάξει τὸ μαχαίρι του, ἀλλ' αὐτὸ στάθηκε ἀνίσχυρο νὰ διαπεράσῃ τὸν θώρακα ποὺ φοράει ὁ γίγαντας κι' ἔχει πέσει χάμω.

Ὁ δήμιος χαμογελάει μὲ περιφρόνησι.

Γιὰ τρίτη φορὰ σηκώνει τὸ δρεπάνι.

Ἡ στρογγυλὴ λεπίδα του θερίζει τὸν ἀέρα μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα καὶ ἡ κοφτερή, σὰν ξυράφι, κόψη του πλησιάζει στὸ λευκὸ καὶ τρυφερὸ λαιμὸ τῆς Μαλόα!

ΚΕΦ. 8. Ὅπου ὁ Τάργκα πείθεται πὼς πρέπει ν' ἀγωνισθῆ ἐναντίον... βρυκολάκων!

Τὴν ἴδια στιγμή ἕνας ἀναλαφρὸς θόρυβος ἀκούγεται. Κάτι σὰν τὸν θόρυβο ποὺ κάνει ἕνα φίδι, ὅταν περνάει τρέχοντας ἀνάμεσα σὲ χόρτα!

Ἐνα μακρὸ καὶ ἰσχυρὸ σχοινὶ ξεδιπλώνεται γοργὰ στὸν ἀέρα! Ἡ θηλειὰ του περνάει μ' ἐπιτηδειότητα γύρω ἀπὸ τὸ δρεπάνι, ἀνεβαίνει στὸ μπράτσο τοῦ γίγαντα, τὸ σφίγγει μ' ἀπίστευτη δύναμι, τὸ τραβάει πρὸς τὰ πίσω καὶ τοῦ ἀνακόπτει τὸν φονικό του δρόμο, συγκρατῶντας τὴ λεπίδα δυὸ μόλις ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου πιὸ πέρα ἀπ' τὸν λαιμὸ τῆς Μαλόα, ποὺ ἔχει κιόλας κλείσει τὰ μάτια, περιμένοντας τὸ θάνατο!

Ἐνας βρυχηθμὸς ἀπερίγραπτης λύσσας ξεχύνεται ἀπ' τὸ λαρύγκι τοῦ γίγαντα.

Προσπαθεῖ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὸ λάσο, ποὺ τοῦ πέταξε μὲ τόση τέχνη καὶ ψυχραιμία ὁ Τάργκα, μὰ δὲν τὰ καταφέρει.

Τὸ ἀδάμαστο Ἑλληνόπουλο ἐπιτίθεται τώρα σὰν σίφουνας, ποὺ συνεπαίρνει τὰ πάντα! Ἡ μανία του, γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεξε ἡ Μαλόα, τοῦ δίνει πρωτοφανῆ δύναμι. Πρωτοφανῆ καὶ γι' αὐτὸν ἀκόμα τὸν Τάργκα.

Καθὼς φτάνει κοντὰ στὸν ἀντίπαλό του, τὸν βλέπει νὰ παίρνῃ στάσι ἀμυντική, ἔτοιμος ν' ἀρχίσῃ τὴν πάλη.

Μὰ τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν ἀνακόπτει τὸν ξέφρενο δρόμο του καί, μ' ὄλη του τὴ φόρα, ἐξακοντίζει τὴ φοβερὴ γροθιά του, σφιγμένη σὰν ἕνα χουτροκομμένο κομμάτι ἀτσάλι!

Ἐνας ἀπαίσσιος τριγμὸς ἀκούγεται, καθὼς ἡ γροθιά τοῦ Τάργκα, μὲ τὴν ἀπίστευτη ταχύτητά της, συγκρούεται μὲ τὸ κεφάλι τοῦ γίγαντα!

Καὶ ὁ δήμιος τῆς Μαλόα σωριάζεται σὰν κεραυνόπληκτος!

Τὸ κρανίον του ἔχει κομματιαστῆ σὰν καρπούζι, ποὺ τὸ χτυπᾶς ὀρμητικὰ σ' ἕνα βράχο!

Ὁ Τάργκα δὲν ἀσχολεῖται πιά μ' αὐτόν. Ο νεκροὶ δὲν ἔχουν καμμιά θέσι ἀνάμεσα στοὺς ζωντανούς.

Ἀνασαίνει μόνο βαθειὰ καὶ στὸ πρόσωπό του ἀπλώνεται μιὰ ἀνέκφραστη γλυκύτητα,

καθώς βλέπει μπροστά του, ζωντανή, τὴν ἀγαπημένη του Μαλόα.

— Μαλόα!, τῆς λέει σιγὰ σκύβοντας κοντά της.

Τὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας δὲν ἀπαντάει.

Οἱ ἀπερίγραπτες στιγμὲς τρόμου, ποὺ πέρασε στὰ χέρια τοῦ ἀποκρουστικοῦ γίγαντα, τῆς ἔχουν τσακίσει τὰ νεῦρα καὶ τὴν κάνουν νὰ χάσῃ ἐπὶ τέλους τὶς αἰσθήσεις της.

Ὁ Τάργκα τὴ βλέπει λιπόθυμη κι' ἀνασηκώνεται νὰ φέρῃ λίγο νερό, νὰ τῆς δροσίση τὸ κεφάλι.

Καθὼς σηκώνεται ὅμως ἀκούει ἓνα παράφενο σφύριγμα.

Δὲν εἶναι σφύριγμα ἀνθρώπου. Οὔτε φιδιοῦ. Εἶναι σφύριγμα, ποὺ ἀφίνει ἓνα βαρὺ ἀντικείμενο, ὅταν σχίζει ὀρμητικὰ τὸν ἀέρα.

Ὁ Τάργκα δὲν προφταίνει νὰ σκεφτῆ περισσότερο.

Ἐνα χοντρὸ λιθάρι τὸν χτυπάει, σὰν σφυρί, στὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου, λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὸν τράχηλο.

Τὸ χτύπημα εἶναι τρομερό!

Μέσ' στὸ κεφάλι τοῦ Τάργκα κουδουνίζουν μονομιᾶς χιλιάδες ξυπνητήρια, ἐνῶ στ' αὐτιά του βουίζουν ἀμέτρητα σμήνη κουνουπιῶν!

Ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας παραπατάει, κλονίζεται, τρεκλίζει.

Κάνει δυὸ - τρία ἀσταθῆ βήματα κι' ἀνοιγόκλεινει τὰ βλέφαρα σὰν ἀγουροξυπνημένος. Γύρω του βλέπει μιὰ κόκκινη ἀνταύγεια κι' ἀνάμεσά της πολλὰ μέτρα μακρύτερα,

διακρίνει τὸν ἀποκρουστικὸ γίγαντα μὲ τὸν ἀγκαθωτὸ θώρακα, ποὺ τοῦ ἔχει πετάξει δολοφονικὰ τὴν πέτρα!

Μέσα στὴ θολούρα τοῦ μυαλοῦ του, τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο συλλογίζεται :

— Βρυκολάκισσε, λοιπόν, τὸ τέρας;

Μὰ ὅλ' αὐτὰ σβήνουν σ' ἓνα καινούργιο κύμα ζάλης, ποὺ τοῦ κατακλύζει τὸ μυαλό.

Τὰ γόνατά του παραλύουν, τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ του γίνεται ἀσήκωτο κι' ὁ Τάργκα πέφτει. Ἐνα ἄγριο γρύλλισμα χαρᾶς ἀκούγεται!

Ὁ γίγαντας μὲ τὸν ἀγκαθωτὸ θώρακα πηδάει μὲ τεράστιους δρασκελισμοὺς τ' ἀγριόχορτα κι' ἔρχεται κοντά. Καθὼς βλέπει τὸν σύντροφό του κατάχαμα, μὲ τὸ κεφάλι κομματιασμένο ἀπὸ τὴ γροθιά τοῦ Τάργκα, κυριεύεται ἀπὸ μανία!

Στέκεται ὀρθιος κοντὰ στὸ λιπόθυμο Ἑλληνόπουλο, γέρνει πρὸς τὸ μέρος του κι' ἐτοιμάζεται νὰ πέση ἐπάνω του μὲ τ' ἀτσάλινα ἀγκάθια τοῦ θώρακά του, μεταβάλλοντάς του τὸ κορμὶ σὲ ματωμένο κόσκινο.

Ξαφνικά, ὅμως, τὸ βλέμμα του διακρίνει κάτι ἄλλο καὶ γεμίζει ἀστραπὲς καὶ σπίθες: τὴ Μαλόα!

Ἐνας καινούργιος βραχνὸς λαρυγγισμὸς ἀκούγεται.

Ὁ γίγαντας μὲ τὸν ἀγκαθωτὸ θώρακα δὲν νοιάζεται πιὰ γιὰ τὸν νεκρὸ σύντροφό του, οὔτε γιὰ τὸν λιποθυμισμένο Τάργκα!

Ἄρπάξει τὴ Μαλόα μὲ μιὰ γκριμάτσα ἀνέκφραστης ἀγριάδας, τὴ ρίχνει στὸν ὦμο του κι' ἀπομακρύνεται τρέχοντας.

Λίγο πιὸ πέρα, πίσω ἀπὸ κάτι ψηλὰ ἀγριόχορτα, φτάνει στὰ ἐρείπια τοῦ πολυτελέστατου πανάρχαιου παλατιοῦ.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ὁ γίγαντας, συναποκομίζοντάς πάντοτε τὸ πολύτιμο φορτίο του, μπαίνει τρεχάτος μέσα στὶς μαρμαρένιες στοές, ποὺ ἀντηχοῦν παράξενα ἀπὸ τὸ βαρὺ γδοῦπο τῶν βημάτων του...



Τὰ κόκκαλα τοῦ γίγαντα τρίζουν κάτω ἀπὸ τὴν κλειδολαβὴ τοῦ Τάργκα!

ΚΕΦ. 9. "Ὁπου ὁ Ἄτσίδης ἀρχίζει μιὰν ἀλλόκοτη... καρπουζοδρεπανομομαχία!

Ενῶ, ὅμως, ὁ γίγαντας τρέχει πρὸς τὸ μαρμαρένιο ἀνάκτορο, κάτι παράξενο γίνεται πίσω του.

Τὰ πυκνὰ φυλλώματα ἑνὸς πανύψηλου δέντρου κινιοῦνται βίαια κι' ἀπ' τὰ κλαδιὰ ξεκολλάει ἕνας πρωτοφανῆς πελώριος καὶ μαῦρος καρπός!

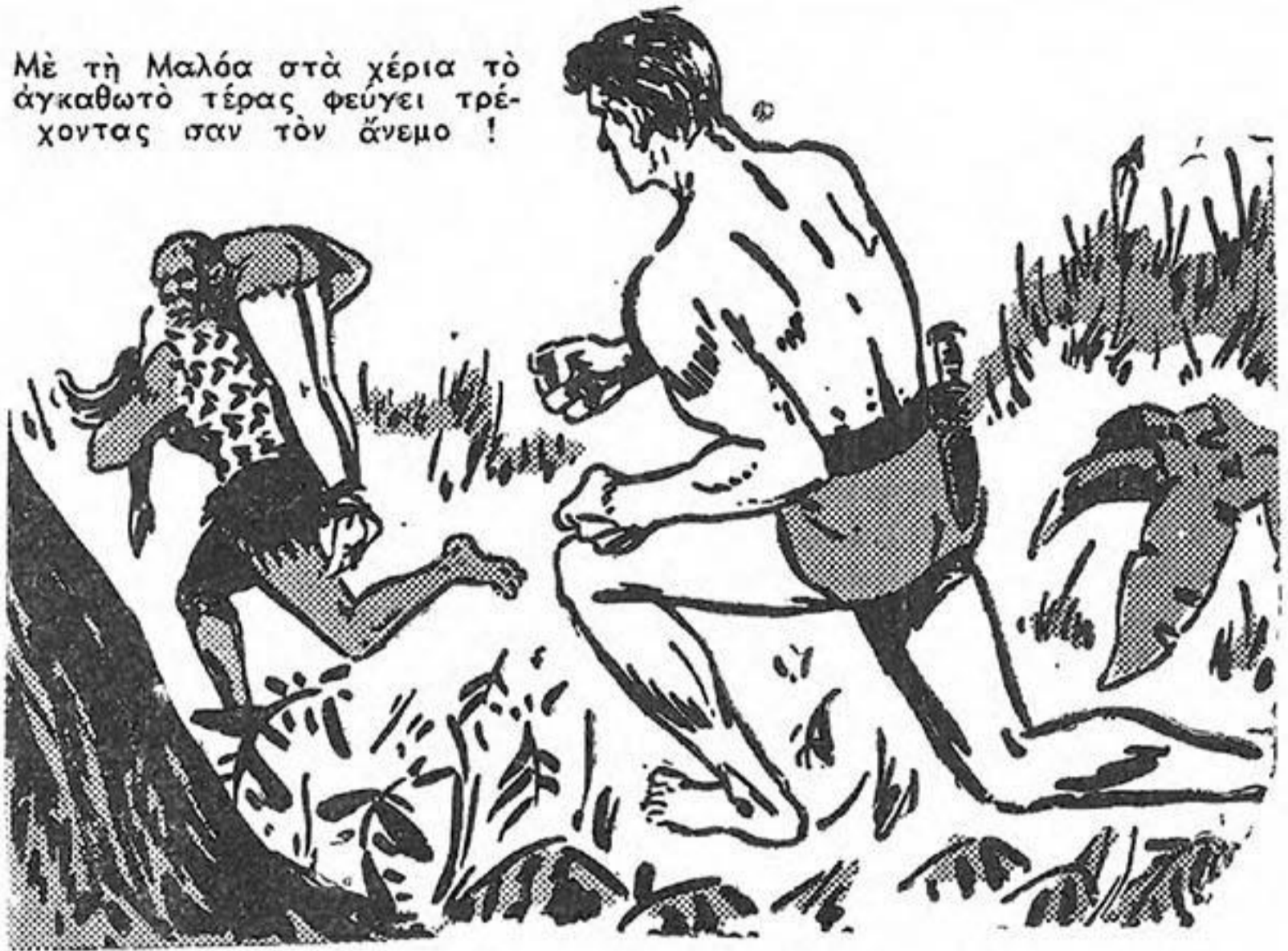
Ὁ «καρπὸς» αὐτὸς πέφτοντας στὴ γῆ, κάνει ἕναν ἦχο σὰν τούμπανο, ἔπειτα σηκώνεται, στηρίζεται σὲ δυὸ κωμικὰ πόδια, τραβάει μὲ τὰ χεῖλια τοῦ ἑνὸς πελώριο χαλκῶ ποῦ κρέμεται ἀπὸ τὴν πλακουτση μύτη του καὶ κάνει μιὰ γκριμάτσα δυσαρρεσκείας:

—Μεγκάλο σκατζόκερο ἀρπάξει κύριος Μαλόα! Ἐγκὼ σκοτώση - σκοτώση σκατζόκερο, πάρη κύριος Μαλόα!

Εἶναι, φυσικά, ἔ... Ἄτσίδης!

Τὸν εἶχαμε δὴ νὰ πέφτῃ στὸ ποτάμι καταματωμένος, γιὰ νὰ ξεφύγῃ τὴν ὀργὴ τοῦ ἀποκρουστικοῦ γίγαντα. Ἐκεῖ κολυμπάει γοργὰ καὶ φτάνει στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη. Ὁ μανιασμένος γίγαντας τὸν ἀκολουθεῖ, ἀλλὰ καθὼς διασχίζει τὸ ποτάμι ἔχει μιὰ δυσάρεστη συνάντησι μ' ἕναν κροκόδειλο. Ἀνάμεσα στὰ δυὸ τέρατα ἀρχίζει μιὰ μονομαχία. Τὸ ἕνα διαθέτει φολιδωτὴ οὐρὰ καὶ τεράστια δόντια. Τὸ ἄλλο ἔχει ἀγκαθωτὸ θώρακα καὶ κοφτερὸ δρεπάνι.

Με τὴ Μαλόα στὰ χέρια τὸ ἀγκάθωτὸ τέρας φεύγει τρέχοντας σαν τὸν ἄνεμο !



Ὁ Ἀτσίδας τοὺς βλέπει καὶ τοὺς προειδοποιεῖ :

— Ὅποιο φάη τὸ ἄλλο, πάθη... ντηλητηρίασι !

Ἐπειτα ἀπομακρύνεται, ἀνεβώνει σ' ἓνα τεράστιο δέντρο κατάφορτο ἀπὸ καρπούς, ποὺ μοιάζουν μὲ μικρὰ καρπούζια, κι' ἀρχίζει νὰ τρώη λαίμαργα, μουρμουρίζοντας μιὰ φράσι, ποὺ τὴ θυμᾶται ἀκόμα, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν μάγερας στὰ πλοῖα :

— Καραῖβι κάνει... ἀνθρώκευσι !

Σὲ λίγο ἀκούει βαρεῖα τρεχαλητά.

Παραμερίζει τὰ κλαδιά, σκύβει τὴν κεφάλια του καὶ βλέπει κατάπληκτος τὸν γίγαντα νὰ τρέχη μὲ τὴ Μαλόα στὸν ὦμο !

Ὁ Ἀτσίδας εἶναι στὸ βάθος γενναῖος. Τ' ἀγκάθια τοῦ γίγαντα τὸν ἔχουν τρομάξει, μὰ, μπροστὰ στὸν κίνδυνο τῆς Μαλόα, ξεχνάει τὰ πάντα !

Καὶ πέφτει ἀπὸ τὸ δέντρο ! Μαζί του, ἀπ' τὸ κούνημα τῶν κλαδιῶν, πέφτουν καὶ κάμπουσα καρπούζια !

Ἡ καρδιά τοῦ Ἀτσίδα δὲν πάει νὰ τ' ἀπρωριστῆ ! Κάνει νὰ φύγη, μὰ τοὺς ρίχνει μιὰ λυπημένη ματιὰ καί... ξαναγουρίζει ! Μαζεύει ὅσο περισσότερα μπορεῖ στὴν ἀγκαλιά του, ἀπλώνει τὶς τεράστιες πατούσες του καὶ προχωρεῖ προσεχτικὰ στὰ ἴχνη τοῦ γίγαντα.

Στὸ δρόμο ἓνα - ἓνα τὰ καρπούζια τοῦ ξεγλιστρᾶνε ἀπ' τὸ χέρι καὶ πέφτουν χάμω. Ὁ

Ἄτσίδας προσπαθεῖ νὰ τὰ καλοπιάσῃ :

— Ἐσὺ ὄκι πέση - πέση χάμῳ, καρπούτζι! Ἐγκὼ ἀγκαπάει ἐσένα, κρατάει ἀγκάλια ἐσένα, νανουρίτζει ἐσένα! Ἐσὺ ὄκι πέση - πέση χτυπήσῃ κεφάλι, πονάει!

Φορτωμένος μὲ ὅσα καρπουζάκια τοῦ ἀπομένουν, εἰσχωρεῖ στὸ χρυσομαρμάρινο ἀνάκτορο.

Τὸ δάπεδο εἶναι στρωμένο μὲ πλατεῖες πλάκες. Ὁ Ἄτσίδας προχωρεῖ. Σὲ κάθε βῆμα ἢ πελώρια πατοῦσα του σκεπάζει κι' ἀπὸ μιά... πλάκα!

Ξαφνικὰ στέκεται καὶ στήνει αὐτί. Ναί, δὲν γελάστηκε! Αὐτὸ ποὺ ἀκούει εἶναι ἓνα ἀλαφρὸ βογγητό!

Στρίβει σὲ μιά στοὰ καὶ στέκεται πίσω ἀπὸ μιά κολῶνα. Μπροστά του, κατεβαίνουν λίγα σκαλοπάτια, ἔπειτα ὑπάρχει μιά πλατεῖα σάλλα κι' ἐκεῖ ὁ ἀπαίσιος γίγαντας ἐτοιμάζεται νὰ θυσιάσῃ τῇ Μαλόα, μὲ τὸ δρεπάνι του, μπροστὰ σ' ἓνα ἄγαλμα!

Ὁ Ἄτσίδας δὲν χάνει καιρό. Ἀρπάζει ἓνα ἀπὸ τὰ μικρὰ καρπούζια του καὶ τό... ἐκσφενδονίζει μὲ ὅλη του τὴ δύναμι, μουρμουρίζοντας :

— Ἐγκὼ ζητάει συγγνώμη ἐσένα, καρπούτζι!

Τὸ καρπούζι πηγαίνει νὰ χτυπήσῃ τὴ ράχη τοῦ γίγαντα καὶ νὰ καρφωθῇ στὰ ἀτσάλινα ἀγκάθια!

Ὁ γίγαντας νοιώθει τὸ χτύπημα, καταλαβαίνει πὼς κάτι ἔχει κολλήσει στὴ ράχη του, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ

πὼς εἶναι... καρπουζάκι καὶ ἀνησυχεῖ. Στριφογυρίζει μὲ τὰ μάτια πεταμένα ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους!

Ὁ Ἄτσίδας σηκώνει ἀμέσως δεύτερο καρπουζάκι καὶ τό... τρώει, σηκώνει τρίτο καὶ τὸ πετάει, σηκώνει τέταρτο καὶ τό... τρώει —καὶ συνεχίζει μιὰν ἀνάμικτη καρπουζοφαγία καὶ καρπουζομαχία!

Ὁ γίγαντας δὲν ἀργεῖ νὰ τὸν πάρῃ μυρωδιά.

Τρίζοντας τὰ δόντια, τοῦ ρίχνεται.

Ὁ Ἄτσίδας δὲν εἶναι καθόλου δειλός.

Καταλαβαίνει, ὅμως, πὼς ἡ πάλη του μὲ τὸ τερατῶδες αὐτὸ ὄν εἶναι ἐντελῶς ἄνιση καὶ καταδικασμένη ἀπ' τὴν ἀρχή.

Μέσα σὲ λίγες στιγμές, τὸ δρεπάνι τοῦ γίγαντα θὰ τὸν ἔχη θερίσει! Κι' ἔπειτα θὰ μείνῃ ἐλεύθερο νὰ θερίσῃ καὶ τὸ κεφάλι τῆς Μαλόα. Πρέπει, λοιπόν, νὰ κερδίσῃ καιρό...

Καὶ ἀρχίζει νὰ τρέχῃ μέσα στὶς ἀτέλειωτες σάλλες τοῦ τεράστιου παλατιοῦ. Οἱ πλατεῖες ποδάρες του πλαταγίζουν στὰ μάρμαρα τοῦ δαπέδου. Μαινόμενος ὁ γίγαντας τὸν καταδιώκει. Ὁ Ἄτσίδας τρέχει σὰν τρελλός, στρίβει στὶς στροφές, σταματάει κάθε τόσο καὶ πετάει κι' ἀπὸ ἓνα... καρπουζάκι, ποὺ ἔρχεται καὶ σπάει στὰ μούτρα τοῦ γίγαντα, τὸν γεμίζει νερὰ καὶ κουκούτσια, τὸν τυφλώνει προσωρινὰ καὶ τοῦ ἀνακόπτει τὴν ὁρμή.

Ἐπειτα ξαναρχίζει τὸ κωμικτραγικὸ ἀνθρωποκυνηγι-

τό. Ὁ παχύσαρκος Νέγρος δὲν ξέρει τὰ κατατόπια τοῦ πανάρχαιου ἀνακτόρου. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, χώνεται σ' ἓνα διάδρομο, πού δὲν ἔχει ἀντίκρου ἔξοδο!

Ὁ γίγαντας τὸν βλέπει. Ἀφίνει ἓνα φριχτὸ οὐρλιαχτὸ, πού καμπανίζει ἀνατριχιαστικὰ στὶς ἀτέλειωτες στοές. Καὶ χύνεται ἐπάνω του κουνῶντας ἀπειλητικὰ τὸ δρεπάνι του!

Ὁ Ἀτσίδα νοιώθει πὼς τίποτα δὲν τὸν σώνει. Κλείνει τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ βλέπη τὸν τρομερὸ ἀντίπαλό του καί, σὰν μελλοθάνατος, ἐκτελεῖ τὴν τελευταία του ἐπιθυμία: καταβροχθίζει τὰ δυὸ καρπουζάκια πού τοῦ ἀπομένουν!

ΚΕΦ. 10. Ὅπου τὸ ταξίδι τοῦ Ἀτσίδα γιὰ τὸν ἄλλο Κόσμο ματαιώνεται τὴν... τελευταία στιγμή!

Ο Τάργκα ἀφίνει ἓνα βαθὺ στεναγμό. Ἡ ζάλη πού τοῦ ἔφερε τὸ τρομερὸ χτύπημα τοῦ λιθarioῦ, ὑποχωρεῖ σιγά - σιγά. Καὶ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο τινάζεται ὄρθιο.

Κυττάζει γύρω του. Πουθενὰ ἢ Μαλόα. Πιο κάτω βρίσκεται ὁ γίγαντας μὲ τ' ἀγκάθια πεθαμένος, ὅσο... δὲν γίνεται πιὸ πολὺ! Τότε καταλαβαίνει πὼς αὐτὸς πού τοῦ κατάφερε τὸ δολοφονικὸ χτύπημα ἦταν κάποιος ἄλλος. Κάποιος πού ἔχει φύγει συναποκομίζοντας καὶ τὴν ἀγαπημένη του Μαλόα.

Τί εἶναι ὁ

Z . . . P

i i i

Ἐνα κύμα λύσσας τοῦ πλημμυρίζει τὰ στήθια.

Κάνει λίγα διστακτικὰ βήματα. Δὲν ξέρει, δὲν μπορεῖ νὰ μαντέψη ποιὸ δρόμο ἀκολούθησε ὁ δεύτερος ἀπαγωγέας, μέσα στὴν ἀχανῆ ζούγκλα.

Ξαφνικὰ βλέπει χάμω ἓνα μικρὸ καρπούζι. Πιο πέρα ἓνα ἄλλο. Καί, στὴν ἴδια γραμμῆ, ἴχνη ἀπὸ πατούσες μεγάλες καὶ πλατειές. Ἰχνη τεράστια σὰν λακκούβες, πού θὰ χωροῦσαν μέσα τους ξαπλωμένο ἓνα... μικρὸ παιδί! Τώρα ὁ Τάργκα δὲν ἀμφιβάλλει. Ἀπὸ δῶ ἔχει περάσει ὁ Ἀτσίδα!

Μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα γεννιέται στὴν ψυχὴ του.

Ἀκολουθεῖ τὸν δρόμο πού τοῦ δείχνουν τὰ καρπουζάκια κι' οἱ πατημασιές καί, ξαφνικά, παραμερίζοντας μερικὰ ἀγριόχορτα, βρίσκεται μπροστὰ στὰ μεγαλοπρεπῆ ἐρείπια τῶν πανάρχαιων ἀνακτόρων!

Στέκεται μιὰ στιγμή καὶ τ' ἀτενίζει μὲ κάποιον δέος στὴν ψυχὴ. Ποιοὶ βρίσκονται τάχα ἐδῶ - μέσα! Παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή κι' ἔπειτα ἢ φω-

νή του ξεπηδάει δυνατή :

— Μαλόα!

Ἡ φωνή του ξεχύνεται στις στοές τοῦ ἐρειπωμένου παλατιοῦ καὶ πολλαπλασιάζεται ἀπὸ τὴν ἠχώ τους.

Εἶναι ἡ στιγμή πού ὁ γίγαντας σηκώνει τὸ δρεπάνι κι' ὁ Ἀτσίδης τρώει τὰ τελευταῖα καρπούζια τῆς ζωῆς του...

Τὸ ἀγκαθωτὸ τέρας στέκεται.

Προαισθάνεται κάποιον κίνδυνο, πιὸ μεγάλο ἀπὸ τὸν κίνδυνο πού παρουσιάζει γι' αὐτὸν ὁ Ἀτσίδης.

Ἀκούει κιόλας τοὺς βηματισμοὺς τοῦ Τάργκα στὴν εἴσοδο τοῦ ἀνακτόρου καὶ κινεῖται μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς. Αὐτὸς ξέρει τὰ κατατόπια. Ἀνάλαφρος καὶ γοργὸς σὰν ἄνεμος φτάνει πίσω ἀπὸ μιὰ μαρμάρινη κολῶνα. Ἐκεῖ στέκεται. Κρατᾷ τὴν ἀναπνοή του. Παραμονεύει. Καί, καθὼς βλέπει τὸν Τάργκα νὰ προπερνᾷ ἀνύποπτος, πηδάει ἐπάνω του, ἐνῶ συγχρόνως τὸ κοφτερό, σὰν ξυράφι, δρεπάνι του διαγράφει στὸν ἀέρα μιὰ θανάσιμη κυκλικὴ κίνησι, στοῦ ὕψος τοῦ λαιμοῦ τοῦ Κυρίαρχου τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Τάργκα δὲν ἀκούει παρὰ τὸ λεπτὸ σφύριγμα πού κάνει τὸ δρεπάνι σχίζοντας τὴν ἀτμόσφαιρα! Πιὸ γρήγορος κι' ἀπ' τὴ σκέψι, πέφτει στὰ γόνατα, τραβῶντας συγχρόνως τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὴ θήκη του!

Τὸ δρεπάνι τοῦ ἀγκαθωτοῦ γίγαντα δὲν βρίσκει στόχο κι' ὀλοκληρώνει τὸν κύκλο του χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τὸ τέρας ἀ-

φίνει ἓνα μουγκρητὸ καὶ τινάζεται δυὸ μέτρα πιὸ πέρα. Ἀλλὰ ὁ Τάργκα μαίνεται. Τώρα μάχεται γιὰ τὴ Μαλόα, γιὰ τὸν Ἀτσίδα, γιὰ τὴ ζωὴ του.

Σφυρίζοντας, τὸ μαχαίρι τοῦ Τάργκα φεύγει μὲ ἀπίστευτη δύναμι καὶ καρφώνεται στὸ δεξιὸ χέρι τοῦ γίγαντα, τρυπῶντας του τὴν παλάμη πέρα ὡς πέρα. Τὸ τέρας μορφάζει ἀπὸ τὸν πόνο. Τὸ δρεπάνι ξεφεύγει ἀπ' τὰ παράλυτα δάχτυλά του καὶ πέφτει στὸ δάπεδο, μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἵματος!

Ἀμέσως ὁ γίγαντας ἀρπάζει τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ, τὸ ξεκολλάει ἀπ' τὸ χέρι του καὶ τὸ πετάει χάμω. Τώρα οἱ δυὸ παντοδύναμοι ἀντίπαλοι, ἄοπλοι, στέκονται ἀντικρυστὰ καὶ ζυγίζουν τὶς δυνάμεις τους.

Μὰ τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν περιμένει.

Ὁρμάει σὰν ἀνεμοστρόβιλος κι' ἡ γροθιά του βροντᾷ ἐπάνω στὸ κεφάλι τοῦ τέρατος. Ὁ ἀντίπαλος κλονίζεται, ἀλλὰ δὲν προφταίνει νὰ ἀντιδράσῃ. Μιὰ δεύτερη γροθιά, πιὸ γερὴ ἀπ' τὴν πρώτη, στέλνει τὸν τρόμο νὰ φωλιάσῃ στὴν ψυχὴ του! "Ὁχι, ὁ παντοδύναμος Τάργκα δὲν ἀντιμετωπίζεται, ὅταν μάχεται γιὰ τὴν ἀγαπημένη του Μαλόα!

Περίτρομος ὁ ἀγκαθωτὸς γίγαντας τινάζεται, μὲ ὅσες δυνάμεις τοῦ μένουν, καὶ βουτάει μὲ τὸ κεφάλι σὲ μιὰ καταπακτὴ, πού χάσκει ὀρθάνοιχτη κοντὰ τους.

Ἐκπύεται ἀπὸ κάτω κυλάει ὁ ποταμός.

Ὁ Τάργκα ἀκούει τὸν παφλασμό καί, χωρὶς δισταγμό, πέφτει κι' αὐτός!

Τώρα ὁ γίγαντας κολυμπάει μὲ ἀπόγνωσι.

Πίσω του κολυμπάει ρωμαλέα κι' ὁ Θάνατος, καταδιώκοντάς τον μὲ τὴ μορφὴ τοῦ Τάργκα.

Ἡ ὄχθη δὲν εἶναι μακρὰ.

Τὸ τέρας φτάνει πρῶτο, ἀλλ' ἀμέσως κι' ὁ Τάργκα πατάει τὴ στεριά καὶ πηδάει ἐπάνω του, ὅπως ἡ τίγρις στο ζαρκάδι! Ἀποφεύγοντας τ' ἀγκάθια τοῦ θώρακά του, διπλώνει τὰ μπράτσα του καὶ τοῦ τυλίγει τὸ κεφάλι σ' ἓνα πανίσχυρο κεφαλοκλείδωμα, ποὺ τὸν κάνει νὰ σπαράζη ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀσφυξία.

Τὰ ἀγκάθια τοῦ τέρατος ἀγγίζουν τὸ κορμί τοῦ Ἑλληνόπουλου καὶ ἀρχίζουν νὰ τοῦ τρυποῦν τὸ δέρμα καὶ νὰ χώνονται μέσα στὶς σάρκες του. Τὸ Ἑλληνόπουλο ὅμως δὲν νοιώθει κἄν τὸν πόνο ποὺ τοῦ προκαλοῦν τὰ μετάλλια ἀγκάθια!

Μιὰ σκέψι κυριαρχεῖ μέσα του!

Πῶς νὰ τιμωρήσῃ, νὰ συντρίψῃ τὸν κακοῦργο, ποὺ εἶχε τολμήσει νὰ σηκώσῃ τὸ δρεπάνι του ἐναντίον τῆς ἀγαπημένης του Μαλόα!

Ἀμείλικτος ὁ Τάργκα τὸν σφίγγει ὀλοένα καὶ περισσότερο. Στὸν τράχηλο τοῦ γίγαντα οἱ σπόνδυλοι τρίζουν. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούγεται ἡ φωνάρα τοῦ... Ἀτσίδα :

— Ἐσὺ ἀφήσει Ἀτσίντα σκοτώσῃ... ἀγκάθια!

Καί, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ θυμό, ὁ χοντρός Νέγρος σηκώνει τὸ ραβδί του κι' ἀρχίζει νὰ τσακίζῃ ἓνα - ἓνα τὰ μετάλλια ἀγκάθια τοῦ γίγαντα.

— Νά! Νά! Νά! φωνάζει κάθε τόσο ὁ Ἀτσίδα. Ἐγκώ, χατήρι ἐσένα, πάει χαμένα τσα... καρπούζια! Ἐσὺ κάνει ἐμένα πετᾶη καρπούτζια, ἐγκώ σκοτώσῃ ἐσένα!

Μὰ ὁ γίγαντας δὲν τὸν ἀκούει πιὰ.

Τὸ κορμί του ἔχει βαρύνει στὰ μπράτσα τοῦ Τάργκα...

Καί, καθὼς τὸ κεφαλοκλείδωμα λύνεται, τὸ ἀγκαθωτὸ τέρας σωριάζεται νεκρό!

— Μαλόα!, φωνάζει ὁ Τάργκα.

— Ἐγκώ πάει ἐσένα στὸ κύριος Μαλόα!, λέει ὁ Ἀτσίδα.

Καὶ μπαίνει μπροστὰ καμαρωτὸς καὶ ὀδηγεῖ τὸν Τάργκα ἐκεῖ ὅπου βρίσκεται τὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας.

— Ἐγκώ, δηλώνει ὑπερήφανα στὴ Μαλόα ὁ Ἀτσίδα, μὲ... βοητὸς ἐμένα κύριος Τάργκα, σκοτώσει... ἀγκάθια!

Ὁ Τάργκα, γεμάτος συγκίνηση, περνάει τὸ χέρι του γύρω στὴ μέση τῆς Μαλόα.

Καθὼς τριγυρίζουν μέσα στὸ ἔρημο πιὰ ἀνάκτορο, βρίσκονται ξαφνικὰ μπροστὰ σ' ἓνα πελώριο ἄγαλμα, ποὺ παριστάνει μιὰ γυναῖκα ὀλόϊδια μὲ τὴν... Μαλόα!

Μονομιᾶς ἡ μνήμη τοῦ κοριτσιοῦ ξεκαθαρίζει. Ἡ θεά

τοῦ ἀγάλματος τῆς ξυπνᾶ τὶς ἀναμνήσεις. Ναί, τώρα θυμᾶται! Στὸ ἀνάκτορο ἐκεῖνο ἔχει περάσει τὰ πρῶτα παιδικὰ της χρόνια. Ἐκεῖ ζοῦσαν ἄλλοτε οἱ πρόγονοί της, βασιλιάδες μιᾶς ὀμορφῆς λευκῆς φυλῆς, ποὺ κυβερνοῦσε τὴ ζούγκλα! Καὶ μιὰ μέρα ἡ στρατιὰ τῶν ἀγκαθωτῶν γιγάντων ἦρθε σὰν θύελλα. Στὴ σκληρὴ μάχη, ποὺ ἀκολούθησε, ἐξωτρώθηκαν οἱ ἀντίπαλοι κι' ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη! Μόνο ἡ Μαλόα κι' ὁ παππούς της σώθηκαν ἀπὸ τὰ δρεπάνια τῶν γιγάντων! Ἐφυγαν μακριὰ καὶ κρύφτηκαν σὲ μιὰ σπηλιά. Καὶ φαίνεται πῶς ἀπὸ τοὺς ἀγκαθωτοὺς γίγαντες εἶχαν γλυτώσει μόνον αὐτοὶ οἱ δυό. Κι' εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὰ ἐρείπια τῶν ἀνακτόρων τῆς φυλῆς τῆς Μαλόα...

— Τάργκα! μουρμουρίζει τὸ ὀμορφο ξανθὸ κορίτσι, ἀφοῦ ἐξήγησε στὸν ἀγαπημένο της τί εἶχε συμβῆ στὸ παρελθόν. Τώρα θυμᾶμαι καθαρὰ τὸ ἀδυσώπητο κυνηγητό, ποὺ μᾶς ἔκαναν μέσα στὴ ζούγκλα οἱ ἀγκαθωτοὶ αὐτοὶ γίγαντες! Ὁ παππούς ἀναγκαζόταν νὰ μὲ σηκῶνῃ κάθε τόσο στὴν ἀγκαλιά του, γιατί τὰ πόδια μου λύγιζαν ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι καὶ δὲν μπορούσα νὰ περπατήσω πιά! Τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες μᾶς κυνηγοῦσαν ἔτσι τὰ τέρατα! Δὲν τολμούσαμε νὰ

σταματήσουμε οὔτε γιὰ νὰ φᾶμε κανέναν καρπό! Καὶ μόνο τὸ πρῶτὴ τῆς τέταρτης μέρας κατωρθώσαμε νὰ τοὺς ξεφύγουμε καὶ νὰ κρυφτοῦμε μέσα σὲ μιὰ σπηλιά!

Ὁ Τάργκα τραβάει μιὰ βαθειὰ ἀνάσα γεμάτη ἀνακούφισι, ἀκούγοντας τὶς ἐξηγήσεις τῆς Μαλόα.

— Ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ μῖσος τοὺς ἐναντίον σου!, λέει στὴ Μαλόα. Πάντως, ἐκδικηθήκαμε γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔκαναν σὲ σένα καὶ στὴ φυλή σου, ἀγαπημένη μου! Τιμωρήθηκαν ὅπως τοὺς ταίριαζε!

Ἐνα σιγανό, παράξενο γρύλλισμα τὸν κάνει νὰ γυρίσῃ ξαφνιασμένος. Ὁ Ἀτσίδας ἔχει χῶσει τὴ μούρη του μέσα σ' ἓνα τεράστιο καρπούζι καὶ ρουφάει τὸ χυμὸ του μὲ ἀπερίγραπτη ἡδονή!

— Καλὴ ὄρεξι, Ἀτσίδα!, τοῦ λέει τὸ Ἑλληνόπουλο γελῶντας.

Ὁ Ἀτσίδας βγάζει γιὰ μιὰ στιγμή τὸ μουσοῦδι του ἀπὸ τὸ καρπούζι, λέγοντας:

— Ἐγκὼ ὄκι καλὴ ὄρεξος! Ντρεπάνι ὄκι κόψη - κόψη κεφάλι ἐμένα! Κόψη - κόψη ὄρεξος ἐμένα!

Καί, ξαναχώνοντας τὸ μουσοῦδι του στὸ καρπούζι, ἀρχίζει νὰ ρουφάει πάλι τὸ χυμὸ του μὲ τὴ... μεγαλύτερη ὄρεξι τοῦ κόσμου!

ΤΕΛΟΣ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ
ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ.

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΟΥ ΑΤΣΙΔΑ

πρός τόν ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗ

«Κύριος Κοντοστούπος,

Έγκώ πάρει γκράμμα έσένα, έγκώ βάλει κύριος Τάργκα νά ντιαβάση γκράμμα, έγκώ λυσσάξει πολύ άκούση λόγια ντικό σου!

Έσύ, Κοντοστούπος, όκι κόψη - κόψη γλώσσα έμένα! Έσύ όκι πιάση - πιάση από καλκά μύτη έμένα, σέρνει έμένα μέσα άγκάτια!

Έγκώ πολύ θυμωμένος είναι, Κοντοστούπος! Έγκώ άκούσει λόγια ντικό σου, έγκώ άσπάξει άμέσως καρπούτζια ντέκα - ντέκα, φάει - φάει αυτό μεγκάλες νταγκωνιά, λέει - λέει: «Έγώ όκι έχει Κοντοστούπος έντώ, έγκώ νταγκώσει καρπούτζια! Καρπούτζι αυτός κεφάλι Κοντοστούπος, χράπ! Νταγκώση - νταγκώση! Καρπούτζι αυτός άλλος κεφάλι Κοντοστούπος, χράπ! Νταγκώση - νταγκώση! Αυτό μπανάνα μύτη Κοντοστούπος, χράπ! Νταγκώση - νταγκώση!»

Κύριος Τάργκα όκι άφίνει έρτη 'Αμερικανική! 'Αλλοιώς, έγκώ πιάση - πιάση έσένα, κόψη - κόψη μύτη έσένα, κάνη ώραϊος... φύσα - φύσα κάλαμο με μύτη έσένα!

'Ατσίντας όκι άγκάπαι Κοντοστούπος! Κοντοστούπος παλληκαράς ψεύτικο είναι! Μεγκάλος λόγια λέει - λέει, μεγκάλος... λιποτυμίος κάνει - κάνει! Χά!

Α Τ Σ Ι Ν Τ Α Σ
Φύσα - φύσα Κάλαμος»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οί άπαντήσεις στα γράμματα, που παίρναμε για τόν «Τάργκα», θα δημοσιεύωνται προς τόν παρόν στον «Υπεράνθρωπο», για νά μην αναγκαστούμε νά έλαττώσουμε τις σελίδες του κειμένου του νέου άναγνώσματος μας!

ΤΑΡΓΚΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

Τεύχος 4

ΓΡΑΦΕΙΑ : Λέσκα 23

Τηλέφ. : 36-373



Οίκον. Δ)ντής : Γ. Γεωργιά-
δης, Σφιγγός 38. 'Αρχισυν-
τάκτης : Στ. 'Ανεμοδουράς,
Λ. Θησέως 323. Προϊστάμε-
νος τυπογραφείου : Δ. Κορ-
δάκης, Πέτρας 29.

Θά· χάσουν· πολλά

ὅσοι χάσουν τὸ τεύχος 67
τοῦ «Υπερανθρώπου», πού
κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Τρί-
τη μὲ τὸν τίτλο :

ΟΙ ΕΞΩΚΟΣΜΟΙ ΣΥΝΤΡΙΒΟΝΤΑΙ

Τὸ τεύχος 67 εἶναι ἀφιε-
ρωμένο στὸν 'Υπερέλληνα, τὸ
Παιδί - Θαῦμα, τὸν ἀγαπη-
μένο τῶν παιδιῶν ὅλου τοῦ
Κόσμου! 'Ο 'Υπερέλληνας
ἀντιμετωπίζει μόνος, του
τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Κόσμου,
ἀναπτύσσοντας ὅλη τὴν ἀν-
δρεία του, τὴ δύναμί του
καὶ τὴ γρηγοράδα του!

Στὸ ἴδιο τεύχος, ἡ ἀπάν-
τησι τοῦ Κοντοστούπη στὰ
προσβλητικὸ γράμμα τοῦ 'Α-
τσίδα!

Κανένα ἀπὸ τὰ τεύχη τοῦ «Τάργκα», πού διαβάσατε ὡς
τώρα, δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῆ μὲ τὸ ἀφθαστο, τὸ ἀπαράμιλλο
τὸ γοητευτικὸ, τὸ συγκλονιστικὸ τεύχος

5

πού κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη μὲ τὸν τίτλο :

Μαλόα

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ - ΤΙΓΡΙΣ

Στὸ τεύχος αὐτὸ ὁ Μαλόα, ἡ ὄμορφη συντρόφισσα τοῦ
Τάργκα, τοῦ Κυρίαρχου τῆς Ζούγκλας, διεξάγει ἀγῶνα ζω-
ῆς καὶ θανάτου μὲ μιὰ γοητευτικὴ καὶ σατανικὴ μάγισσα,
γιὰ νὰ σώσῃ τὸν βαρεῖα τραυματισμένο Τάργκα!

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2.000



ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ! ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΥΝΤΡΙΨΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΚΟΥΡΣΑΡΟΥΣ.



ΑΡΓΟΤΕΡΑ, ΠΑΝΘ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ...

ΜΑΣ ΕΦΤΑΣΙΑΝ ΟΙ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΙ! ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΟΥΝ ΤΗ ΜΙΣΤΙΚΗ ΜΑΣ ΒΑΣΙ. ΡΙΞΤΕ ΜΙΑ ΕΜΠΡΟΣΤΙΚΗ ΒΟΜΒΑ!



ΔΙΑΒΟΛΕ! ΚΑΙΝΕ ΤΙΣ ΙΔΙΕΣ ΤΟΥΣ ΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ!

ΒΟΗΘΕΙΑ!



ΕΥΤΥΧΩΣ Η ΠΟΛΗ ΕΙΝΑΙ ΖΩΣΙΜΗ ΑΠΟ ΝΕΡΑ! ΕΜΠΡΟΣ ΝΑ ΣΒΗΣΟΥΜΕ ΤΗ ΦΩΤΙΑ!!



ΕΝΑ ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΚΥΜΑ, ΣΠΡΟΓΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΣΚΕΠΑΣΕΙ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΚΑΙ ΓΒΗΝΕΙ ΤΗ ΦΩΤΙΑ!